

Curierul ADVENTIST

Semnificații ale crucii

Anul LXXXIII
Octombrie 2006
nr. 10

Curierul ADVENTIST

Publicația oficială a Bisericii
Creștine Adventiste de Ziua
a Șaptea din România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii

Redactor-șef: Gabriel Dincă

Consultanți:

Teodor Huțanu, Emilian Niculescu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Teofil Petre, Marius Munteanu,
Virgil Peicu, Szász Ernest,
Mihai Maur, Csabai Gyula László

Colaboratori speciali:

Lucian Cristescu, Viorel Dima,
George Uba, Valeriu Petrescu,
Cristian Modan, Magyarosi Barna
Teodora Goran

Director: Iacob Pop

Tehnoredactare și grafică: Liliana Dincă
Corectură: Florica Gheciulescu

Imprimare:

Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax. 323 00 40

Adresa redacției:

Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiul poștal 20,
cod 74124 – București

E-mail: curierul@adventist.ro

ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Parfum sfânt
Gabriel Dincă
- 4 Devoțional
Semnificații ale crucii
Gheorghe Modoran
- 7 Reportaj
Atâta dor
Romică Sârbu
- 8 Reportaj
Am aflat prețul libertății
Valeria Roman
- 10 Tineret
În fața deciziei...
George Șchiopu
- 12 Interviu
Dragostea în acțiune
- 16 Reportaj
Congresul „ambasadorilor”
Gabriel Dincă
- 18 Experiență
Casa Domnului, un loc de scăpare
Doru Grigoriou
- 20 Pagina membrilor
Vino și tu!
Sinziana Constantin
- 22 De la colportori...
- 24 Spiritul Profetic
Să mai ascultăm de proroci?
Lucian Floricel
- 25 Tineret
Valuegenesis
Corrado Cozzi, Paul Tompkins
- 26 Sănătate
Vino și vezi...
Teodora Goran
- 28 Știri
- 30 Pagina copiilor
Cât de mare este Dumnezeu?
Bonnie Walker
- 31 De la inimă la inimă
Biserica din oglindă
Teodor Huțanu

Parfum sfânt

GABRIEL DINCĂ

Sunt multe lucruri care ne pot atrage în această lume, dar ceea ce ne-a ajutat să găsim plăcere în a trăi și a-I sluji lui Dumnezeu a fost și rămâne dragostea nespus de mare a Domnului Hristos, manifestată în jertfa de la Golgota. Deși nu o putem înțelege pe deplin, suntem câștigați de iubirea Sa. Ea ne ajută să privim dincolo de orice dificultate și suferință a vieții și ne oferă o frumoasă perspectivă a veșniciei. Când privim la cruce, putem vedea cât de mult ne-a iubit Dumnezeu și ce a însemnat această iubire pentru Domnul nostru Isus Hristos. Nimic din răul revărsat la Golgota nu l-a determinat pe Isus să renunțe la salvarea noastră. El a răspuns cu amabilitate la brutalitate, cu puritate sufletească la răutate și ipocrizie, cu o dragoste fără margini la ura și rebeliunea mulțimii dezlănțuite la cruce. Prin jertfa Sa plină de dragoste, ne-a oferit mântuirea și ne-a arătat cum să trăim și să ne pregătim pentru Împărăția Sa.

Iubirea curată și sfântă

Acest parfum minunat al iubirii, revărsat din belșug la cruce, înviează și înfrumusețează viețile noastre. Această dragoste turnată în inimile noastre produce frumusețea caracterului creștin. Atunci când iubirea lui Hristos umple inima și mintea noastră, influența ei se va revărsa în jurul nostru prin cuvinte și fapte pline de bunătate, pentru că iubirea este un principiu activ, care transformă caracterul, stăpânește impulsurile, învinge răutatea, înalță și înobilează gândurile noastre. Ea aduce fericire, pace și bucurie fiecărui suflet însetat după o viață mai bună. De aceea, Isus ne invită să cultivăm în viețile noastre acest dar ceresc, pentru că El lucrează atât la mântuirea noastră, cât și a semenilor noștri. „Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.” (Ioan 13,34,35)

„Creștinii care manifestă unii față de alții spiritul unei iubiri lipsite de egoism aduc pentru Hristos o mărturie, pe care necredincioșii nu o pot nega și în fața căreia nu pot rezista. Puterea unui asemenea exemplu este inestimabilă. Nimic nu va învinge cu un atât de mare succes planurile lui Satana și ale emisarilor lui și nimic nu va contribui într-o asemenea măsură la zidirea Împărăției Răscumpărătorului, cum o va face iubirea lui Hristos, manifestată de către

membrii bisericii”. „O iubire curată și sfântă, care să reprezinte iubirea exemplificată în viața și activitatea lui Hristos, este ca un parfum sfânt.” (Ellen White, *Minte, caracter, personalitate*, vol. 1, p. 245,247)

Iubirea – o putere vindecătoare

„Tot ce faceți, să fie făcut cu dragoste” le scria Pavel corintenilor (1 Cor.16,14), pentru că iubirea este fundamentul și esența vieții creștine. Nu teama de consecințe sau obligația ne determină la bunătate, ci adevărul lui Isus primit în dragoste. Numai ascultarea motivată de dragoste ne dă putere să biruim egoismul nostru și să fim îndelung răbdători și plini de amabilitate cu aceia care ne produc suferință

și amărăciune. O viață plină de iubire dezinteresată este un argument pentru Împărăția lui Hristos, căruia oamenii nu i se pot împotrivi. „O inimă în care guvernează iubirea nu se lasă copleșită de pasiunea răzbunării împotriva unor jigniri pe care mândria și iubirea de sine le consideră intolerabile. Iubirea nu este bănuitoare, ci interpretează întotdeauna, în maniera cea mai favorabilă, motivațiile și faptele altora”. „Iubirea pe care Hristos o împărtășește și o inspiră ființei umane este o putere dătătoare de viață. Fiecare parte vitală a organismului – creierul, inima, sistemul nervos – este atinsă de puterea vindecătoare. Prin ea sunt puse în mișcare cele mai elevate energii ale ființei. Ea eliberează sufletul de vinovăția, supărarea, teama și îngrijorarea care epuizează resursele vieții. Ea aduce liniștea și sentimentul de siguranță. Ea inspiră în suflet o bucurie pe care nimic din ceea ce este pământesc nu o poate alunga – bucuria în Duhul Sfânt – o bucurie dătătoare de sănătate și viață.” (*Idem*, vol. 2, p. 247,254)

Când această iubire a lui Hristos ne cuprinde inimile, ea va fi manifestată în orice aspect al vieții noastre și va oferi celor din jurul nostru un parfum plăcut de viață spre viață. Ea nu va putea fi ținută ascunsă, ci va deveni asemenea unui izvor în deșert – minunea lui Dumnezeu care dă viață celor care sunt gata să piară.

Gabriel Dincă,
redactor-șef,
„Curierul
Adventist”

SEMNIIFICAȚII

GHEORGHE MODORAN

Răzvrătire în ceruri. Lucifer a declanșat războiul împotriva lui Dumnezeu. A câștigat aliați și a pornit atacul. Creaturile împotriva Creatorului. Rezultatul a fost pierderea cerului și mutarea teatrului de război pe pământ. Care a fost răspunsul lui Dumnezeu față de răzvrătire? Soluția lui Dumnezeu a fost una surprinzătoare – crucea.

Mesajul central al Scripturii este crucea. Puterea Evangheliei se bazează pe cruce, care este manifestarea dragostei supreme – agape – a lui Dumnezeu. Pavel folosește termenul de cruce ca o prescurtare a Evangheliei. Greutățile și încercările vieții nu reprezintă crucea pe care trebuie s-o poarte ucenicul lui Hristos, ci ele sunt consecințe ale păcatului și toți oamenii, credincioși sau necredincioși, le suportă la fel. Crucea pe care credinciosul trebuie să o poarte pentru a-L urma pe Isus este crucea pe care El a purtat-o. Nu trebuie să separăm crucea noastră de crucea Lui. Domnul Hristos a trebuit să suporte ocară și rușinea crucii din cauza urii lui Satana și a lumii. Aceasta este crucea pe care trebuie s-o purtăm și noi, ca ucenici. Ceea ce Satana și lumea l-au făcut lui Isus, la cruce, vor încerca să facă și ucenicilor săi. „De altfel, toți cei ce voiesc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi prigoniți.” (2 Tim. 3,12)

De ce nu suntem dispuși să ne luăm crucea și să-L urmăm pe Isus Hristos? De ce lumea nu ne urăște astăzi și nu aruncă asupra noastră ocară lui Hristos? S-a făcut lumea mai bună? Nu este decât un singur răspuns: pentru că lumea nu-L vede pe Domnul Hristos în noi; pentru că lumea se reflectă în biserică. Dar să-L lăsăm pe Domnul Hristos să Se descopere în viața noastră prin puterea Evangheliei și lumea se va întoarce imediat împotriva noastră. Se pare că, în prezent, suntem interesați prea mult de imaginea noastră în lume, de popularitatea noastră. Cu ce preț? „Vai de voi când lumea vă va vorbi de bine!” De aceea, chemarea cerului pentru noi este: „Să ieșim dar afară din tabără la El și să suferim ocară Lui.” (Evrei 13,13)

Este capital pentru noi să înțelegem adevărata semnificație a crucii, pentru că ea este pentru cei ce sunt pe calea mântuirii „puterea lui Dumnezeu”. (1 Cor. 1,18)

ALE CRUCII

De aceea, nu este de mirare că Satana ar dori să nu înțelegem realitatea crucii. El este mulțumit când creștinii își decorează bisericile cu cruce, când imprimă cruce pe Bibliile și pe cărțile lor, când le pun la gât ca medalioane, când le așază la răspântii de drumuri sau pe vârfuri de munte. El se bucură chiar atunci când se predică sau se scrie despre cruce, atâta timp cât nu am pătruns marele adevăr al crucii. Adevărul despre cruce trebuie să fie restabilit și înălțat printre oameni. Înainte de încheierea istoriei lumii, lumina se va revărsa de la cruce și va inunda inimile credincioșilor, luminând întregul pământ de slava lui Dumnezeu.

Vom privi asupra crucii din punctul de vedere al marii lupte și al ispășirii.

1. Crucea și marea luptă

Marea luptă, care a început în ceruri, a atins punctul culminant la cruce. Doar privindu-l pe Satana în lumina crucii, putem înțelege cine a fost el cu adevărat. De fapt, în lupta începută în ceruri, ținta principală a lui Lucifer a fost Domnul Hristos, data fiind poziția Sa de onoare, de egalitate cu Tatăl. Atacându-L pe Dumnezeu, el a urmărit nimicirea Fiului. După preluarea stăpânirii asupra pământului pentru mai mult de 4000 de ani, Satana a păstrat secretul dorinței lui dumnezeu de a-L nimici pe Fiul lui Dumnezeu.

Dar într-o noapte tăcută, pe dealurile Betleemului, Satana și îngerii săi au auzit o muzică răscolitoare de amintiri. Un grup din foștii lor prieteni cântau: „Slavă lui Dumnezeu în locurile înalte și pe pământ pace și bună învoire între oameni”. Apoi, Satana a auzit cuvintele spuse păstorilor: „Nu vă temeți, căci vă aduc o veste bună (...): astăzi în cetatea lui David vi s-a născut un Mântuitor” (Luca 2,10.11). Cu adevărat era o veste bună pentru păstori. Dar pentru Satana? Cu siguranță era și pentru el o veste bună. Iată o ocazie „minunată” pentru

a-și îndeplini planul, dorința nutrită atâta timp în inima lui – să-L omoare pe Fiul lui Dumnezeu. Ce ocazie mai bună ca aceasta ar putea fi! Isus Hristos, vrăjmașul său, și-a asumat riscul de a veni ca un prunc neajutorat în lumea controlată de Satana. Folosindu-l pe Irod ca agent al său, și-a pus planul în aplicare, chiar dacă trebuiau să moară toți pruncii de parte bărbătească, până la doi ani, din Betleem. Dar ceasul lui Isus nu sosisse. Deși Biblia nu raportează nimic, cu siguranță că Satana a urmărit acest lucru de-a lungul copilăriei și tinereții Domnului Hristos. Apoi, Fiul lui Dumnezeu și-a început lucrarea publică, și Biblia raportează numeroase atentate la viața Sa – toate inițiate de Satana însuși. Iată doar un exemplu: „Atunci iudeii, iarăși, au luat pietre ca să-L ucidă” (Ioan 10,31). De nenumărate ori, Satana i-a provocat pe oameni să-L omoare. Toate aceste încercări au eșuat dintr-un singur motiv – „ceasul Său nu sosisse încă” (Ioan 7,30; 8,30).

Dar, la cruce, Satana a primit controlul deplin pentru a face cu Isus ce va dori. Se părea că planul său de milenii era pe cale să se îndeplinească. Sosisse însă timpul ca Satana să fie demascat. Se descoperea aici toată ura sa înverșunată pe care o transferase mai marilor norodului care strigau: „La moarte cu El!”, „Să fie răstignit!” Este adevărat, răstignirea a implicat rușine, ocară și suferințe fizice, care nu pot fi exprimate. Dar un lucru este foarte important să înțelegem – suferințele Domnului Hristos pe cruce nu veneau de la Dumnezeu. Dumnezeu Tatăl suferea împreună cu Fiul Său pe cruce „împăcând lumea cu Sine” (2 Cor. 5,9). Este adevărat, crucea a fost în planul lui Dumnezeu. Dar nu Dumnezeu a fost responsabil pentru evenimentele de la cruce. Crucea a fost rezultatul direct al urii lui Satana și al păcatului. Aceasta înseamnă că nu trebuie să punem semnul egalității

între suferințele fizice ale Domnului Hristos de la cruce și jertfa Sa, sacrificiul Său mântuitor. Să nu fim niciodată în confuzie cu privire la ceea ce Satana I-a făcut lui Isus, la cruce, cu ceea ce Dumnezeu I-a făcut Fiului Său. Dumnezeu și Satana n-au fost parteneri la cruce, fiecare și-a avut planul lui diferit. Satana, care a fost singurul responsabil pentru suferințele fizice ale Domnului Hristos la cruce, urmărește să-i înșele pe creștini pentru a crede că suferințele Sale reprezintă sacrificiul suprem care realizează mântuirea noastră. Niciodată! Dacă ar fi așa, Satana ar avea o contribuție la mântuirea noastră, iar aceasta ar fi absurd.

2. Crucea și ispășirea

La cruce a fost mai mult decât ceea ce era vizibil – ocară, suferință și moarte. Crucea este „pentru cei chemați, puterea și înțelepciunea lui Dumnezeu” (1 Cor. 1,24). Să privim dincolo de teribilele suferințe fizice ale Domnului Hristos, la povara și agonia cumplită de la cruce. Suferințele Sale fizice, oricât de sfâșietoare au fost, n-au niciun rol în ispășirea noastră. Durerile fizice au venit de la Satana și de la oamenii înșuflați de el, dar sacrificiul suprem, mijloacele prin care păcătoșii sunt împăcați cu Dumnezeul cel drept vin din altă sursă. Ca și călcători ai Legii, plata păcatului este moartea. Care moarte? Moartea a doua. Prima moarte nu este plata păcatului. Este doar consecința păcatului. Domnul Hristos a experimentat pentru noi pe cruce a doua moarte – moartea veșnică. Acesta este adevăratul sacrificiu al Domnului Hristos pentru noi. Noi suntem împăcați, răscumpărați prin moartea Sa. Satana s-a străduit să-i înșele pe oameni, spunând că avem suflete nemuritoare și moartea înseamnă pur și simplu o separare a sufletului de trup. A doua moarte devine imposibilă, pentru că sufletul continuă să trăiască și după ce trupul moare. Iată de ce aproape întreaga

biserică creștină s-a concentrat asupra suferințelor fizice ale Domnului Hristos la cruce, ca fiind sacrificiul suprem pentru omenire. În realitate, suferințele Sale fizice n-au fost mai mari decât cele îndurate de nenumărați martiri de-a lungul istoriei. Acesta este motivul pentru care cei mai mulți creștini cred că plata păcatului nu va fi moartea veșnică, ci tortura veșnică în flăcările iadului.

Determinând biserica să vadă crucea din perspectiva romană, Satana a umbrat sacrificiul adevărat al Domnului Hristos. Doar când vom privi crucea din perspectiva iudaică, așa cum o prezintă autorii Noului Testament, vom putea înțelege semnificația ei deplină. Crucea romană a fost, fără îndoială, cel mai dureros și rușinos instrument de execuție inventat de oameni. Inventat de fenicieni pentru prima dată în jurul anului 600 î.Hr., a fost adoptat de egipteni, de unde a fost preluat și „îmbunătățit” de romani pentru execuția sclavilor și a celor mai mari criminali. Dar pentru iudei, crucea a însemnat ceva cu totul diferit față de concepția romană, ceva care dă sens strigătului lor ca Isus să fie răstignit. Potrivit cu Ioan 19,5-7, iudeii au cerut ca Domnul Hristos să fie răstignit, pentru că „S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu” (v. 7). Totuși, când cercetăm pedeapsa prescrisă pentru blasfemie în Vechiul Testament, descoperim că legea stipula omorârea cu pietre, nu răstignirea (vezi Lev. 24,16). Cu siguranță că iudeii erau conștienți de lucrul acesta atunci când strigau în curtea lui Pilat. Mai înainte, când Domnul Hristos declarase: „Eu și Tatăl una suntem” (Ioan 10,30), iudeii au pus mâna pe pietre ca să-L ucidă. De ce ulterior i-au cerut lui Pilat să-L răstignească, mai ales că răstignirea nu era practică de iudei? Răspunsul este că iudeii aveau în minte ceva mai mult decât doar moartea lui Isus. Ei identificau

crucificarea cu atârănarea de un pom, ceea ce pentru ei însemna că persoana astfel executată era sub blestemul irevocabil al lui Dumnezeu (Deut. 21,23). Pentru ei, aceasta era moartea a doua, pentru că iudeii nu credeau în nemurirea sufletului.

Blestemul lui Dumnezeu a fost intr-adevăr asupra Domnului Hristos la cruce („S-a făcut blestem pentru noi, fiindcă este scris: Blestemat e oricine este atârnat pe lemn” Gal. 3,13), dar nu pentru blasfemie, așa cum era acuzat de iudei. La cruce s-a întâmplat ceva teribil. Pentru că asupra Domnului Hristos apăsau păcatele lumii, devenind blestem pentru noi, Tatăl L-a părăsit. Domnul Hristos a rămas singur și fără speranță. El și păcatele lumii. Fără speranță de înviere, fără speranță de a mai vedea pe Tatăl din nou. Astfel, Domnul Hristos a experimentat moartea a doua. Acesta este sacrificiul suprem oferit de Domnul Hristos pentru salvarea noastră la cruce.

Se ridică întrebarea: Cum a fost posibil ca Domnul Hristos să experimenteze moartea a doua, moartea veșnică, dat fiind că El era divin? Desigur, divinitatea Domnului Hristos n-a murit la cruce. El a murit ca om și Înlocuitorul nostru. Ceea ce a murit la cruce a fost viața noastră umană, corporală, pe care a primit-o la întrupare. Divinitatea este nemuritoare, de aceea nu poate muri nici de prima moarte, nici de moartea a doua. Atunci cum se poate împăca moartea veșnică cu faptul că El a înviat? Răspunsul constă în „golirea”, „dezbrăcarea de Sine” care a avut loc la întrupare (Fil. 2,6.7). Ce a implicat aceasta? În mod clar, în scopul de a fi Mântuitorul nostru, Domnul Hristos Și-a depus întreaga ființă împreună cu orice prerogativă sau putere divină în mâinile Tatălui. În mod voit, El S-a făcut robul Tatălui. Aceasta înseamnă că Domnul Hristos a păstrat divinitatea Sa, dar a renunțat la folosirea independentă a acesteia în tot timpul vieții Sale pământești. Această înțelegere aruncă o lumină importantă asupra morții Domnului Hristos la cruce.

Ca Fiu al omului, a fost dependent de Tatăl nu numai pentru fiecare nevoie a Sa, ci de asemenea și pentru învierea Sa. Deși poseda propria viață divină, necreată și neîmprumutată, El n-ar fi putut învia din morți fără autoritatea și intervenția Tatălui (Rom. 6,4; Fapte 2,24.32; Efes. 1,20). Viața divină a Domnului Hristos n-a încetat la cruce, ci ea a fost pusă

deoparte pentru noi, în schimbul morții a doua, care era partea noastră de drept. Dumnezeu a fost drept, redându-I viața divină pusă deoparte pentru ființele păcătoase. Pentru că Domnul Hristos, în timpul vieții Sale pământești, nu s-a supus în niciun fel păcatului, nu merita să fie pedepsit prin moartea a doua. După înviere, această viață redată Domnului Hristos nu mai aparținea doar Lui. Prin jertfa crucii, viața veșnică a devenit o viață împărtășită celor mântuiți. Nu este suficient doar să cunoaștem adevărul despre cruce negând semnificațiile crucii. Trebuie să fim atinși de puterea crucii, de puterea sângelui Domnului Isus Hristos. Nu trebuie să interpretăm expresia „sângele lui Hristos” ca referindu-se în mod literal la sângele Său uman. Acesta nu era diferit de sângele nostru (Evr. 2,14) și nu avea o putere salvatoare în sine. Sângele lui Hristos semnifică jertfa Sa supremă, viața Sa divină la care El a renunțat în schimbul vieții noastre condamnate. Nu este suficient că Domnul Hristos a purtat păcatele noastre la cruce, aducând iertarea. Noi trebuie să fim eliberați de sub puterea păcatului. Pentru aceasta, noi înșine trebuie să fim răstigniți împreună cu El. În timp ce purtarea păcatelor noastre la cruce este mijlocul îndreptățirii, moartea noastră în Hristos, răstignirea noastră, este calea sfințirii. Păcatele noastre sunt iertate și sunt curățite prin sângele Domnului Hristos, dar natura noastră păcătoasă nu poate fi iertată, ci trebuie să fie distrusă, răstignită (Gal. 5,24). Când acceptăm atât sângele Domnului Hristos (moartea Sa pentru păcatele noastre), cât și crucea Lui (moartea noastră în El), descoperim cu adevărat puterea minunată a crucii.

Cea mai mare descoperire a unui necredincios este că Domnul Hristos a murit pentru el. Dar cea mai mare descoperire a unui credincios este că el a fost răstignit împreună cu Hristos, și acum viața lui este ascunsă în Hristos (Col 3,3). Să strigăm și noi împreună cu apostolul Pavel: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu pentru darul Său nespus de mare!” (2 Cor. 9,15)

*Gheorghe Modoran,
profesor,
Institutul Teologic
Adventist, Cernica*

ROMICĂ SÂRBU

Am cântat de multe ori singur sau împreună cu biserica frumosul imn advent „Atâta dor”, iar simțămintele de așteptător nerăbdător al revenirii Domnului deveneau tot mai profunde. Niciodată însă sentimentele de dor n-au fost atât de intense ca în Sabatul din 9 septembrie 2006.

De ce? Pentru că atunci, într-o atmosferă de sărbătoare, în sala mare a Institutului Teologic Adventist de la Cernica s-a desfășurat serviciul divin special de hirotonire a paisprezece colegi pastori, iar „Atâta dor” a fost imnul cu care am pus punct întregului program. A fost ca o concluzie a tuturor învățăturilor, o exprimare completă a ceea ce înseamnă să fii urmaș al lui Hristos, adventist de ziua a șaptea.

Să începem însă cu începutul.

La ora 10:00 dimineața, în fața unei săli arhipline, a avut loc deschiderea serviciului divin prin imnul 59, „Ca un cerb setos”, exprimându-ne apoi dispoziția de a sluji, de a fi gata la chemarea Domnului, prin citirea cuvintelor Scripturii din Isaia 6, 1-8.

După un moment muzical și strângerea colectei, cei 14 pastori au fost prezentați plenului, rând pe rând, ca martori și împreună slujitori ai aceluiași Dumnezeu. Iată numele lor: Marius Cristea, Eugen Radu, Cătălin Strâmbu, Tiberiu Georgescu, Robert Mandache, Marius Necula, Marius Andrei, Laurențiu Ionescu, Ciprian Mușuroi, Claudiu Șerban, Vali Bădescu, Daniel Bugean, Laurențiu Matei, Alin Văduva.

După scurtele caracterizări, pastorul Teodor Huțanu, președintele Uniunii Române, a prezentat cuvântul lui Dumnezeu. Expunerea s-a bazat pe pasajele din Evrei 12, 1-3 și 2 Timotei 4, 3-5, accentuându-se în mod repetat și apăsător nevoia imperioasă de slujitori nu după standardele lumii contemporane, ci potriviți cu realitățile Scripturii, atât în ceea ce privește caracterul, cât și felul de a sluji. Aceste calități, după cum afirma fratele Huțanu, cer un preț: pierderea popularității, persecuția etc. Când toate acestea se întâmplă, slujitorii lui Dumnezeu trebuie să privească „cu luare aminte la cel ce a suferit din partea păcătoșilor o împotrivire așa de mare față de Sine, pentru ca nu cumva să vă pierdeți inima și să cădeți de oboseală în inimile voastre” (Evr. 12, 3).

Chemați apoi la amvon împreună cu soțiile lor, tinerii pastori și-au prezentat declarațiile de misiune. Apoi ne-am plecat pe genunchi și, în timp ce ne-am pus mâinile peste ei, președintele Conferinței Muntenia, pastorul Teofil Petre, a cerut binecuvântarea lui Dumnezeu asupra vieții lor, familiilor lor, slujirii lor și asupra bisericii noastre.

Rugăciunea de binecuvântare a fost urmată de momente alese, când trezorerul Uniunii, pastorul Ioan Câmpian, a rostit cuvântul de trimitere, iar pastorul Eduard Călugăru, trezorerul Conferinței Muntenia, le-a urat un bun venit în familia pastorelor hirotoniți. Pentru păstorițe, urarea de bun venit a fost rostită de sora Gianina Floricel, din partea Asociației Păstorițelor.

Încheierea programului ne-a adus aproape de speranța adventă prin imnul menționat mai devreme „Atâta dor”. În acele momente, mi-am amintit de îndemnul la rugăciune al Mântuitorului, o rugăciune specială: „Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Său” (Luca 10, 2). Această nevoie de lucrători trebuie să aducă propriilor noastre inimi convingerea răspunderii personale pentru împlinirea întocmai a acestei nevoi. Fiecare dintre noi, membri ai bisericii rămășiței, suntem o parte a împlinirii acestei rugăciuni. Trebuie să ne rugăm și apoi să pornim în credință să lucrăm cu Dumnezeu, ca răspuns la rugăciunile noastre. Îndemnul Domnului Hristos exprimă urgența. De aceea, cred că a sosit vremea să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să lucrăm pentru acea unitate în slujire, pentru care cu atâtă dor S-a rugat Mântuitorul: „ca ei să fie una” (Ioan 17, 11). „Domnul Hristos așteaptă cu mult dor să Se manifeste în biserica Sa. Când caracterul Domnului Hristos va fi în mod desăvârșit reprodus în poporul Său, atunci El va veni să-i ia la Sine, ca fiind ai Săi.” (*Parabolele Domnului Hristos*, p. 70). Mă rog ca să ne fie și nouă dor. Amin.

Romică Sârbu,
director,
Departamentul Educație,
Conferința Muntenia

Am aflat prețul libertății

VALERIA ROMAN

Sâmbătă, 17 septembrie 2006, orele 9:00. Sala Palatului din București își deschide ușile pentru mulțimea de invitați dornici să participe la Primul Festival de Libertate Religioasă din Europa.

Organizat de Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea împreună cu Asociația „Conștiință și Libertate”, evenimentul a adunat laolaltă o întreagă echipă de prezentatori, tehnicieni, soliști sau instrumentiști, pregătiți să transmită un mesaj inedit oaspeților prezenți. Printre ei: John Gratz, directorul Departamentului de Libertate Religioasă de la Conferința Generală, reprezentanți ai Uniunii, ai Conferințelor, oficiali din partea Ministerului Culturii, ziariști, membri adventiști sau de alte confesiuni de pe întregul cuprins al țării.

Atmosfera prevestea o zi memorabilă. Și într-adevăr, așa cum anticipa președintele Asociației „Conștiință și Libertate”, pastorul Viorel Dima, după program am plecat acasă altfel decât am venit. Și asta, pentru că ne-am întors cu respect față spre trecut, pentru că am cântărit iar și iar prețul libertății, pentru că ne-am cutremurat și ne-am umplut sufletele de speranță deopotrivă.

Cuvinte memorabile ca: „Vom trăi în libertate!” sau „Aici stăm și nu putem altfel!” au fost reafirmate în debutul programului de către reprezentanții Conferințelor, în rapoartele prezentate. Rând pe rând, Abel Iștoc, Marius Munteanu, Romica Sârbu, Virgil Peicu, Ionică Răcălă, Szasz Ernest și Costel Mitran au sintetizat activitatea bisericii în domeniul libertății religioase, încercările dar și izbănzile obținute în această direcție.

A urmat prezentarea invitațiilor de către președintele Uniunii Române, fr. Theodor Huțanu. Printre aceștia, domnul Florinel Frunză, director în cadrul Secretariatului de Stat din Ministerul Culturii și Cultelor, purtătorul de cuvânt al unui mesaj de apreciere și susținere a cultelor minoritare. Domnia sa remarca importanța dialogului interconfesional, a acceptării celuiilalt pe fondul aderării la Uniunea Europeană.

De asemenea, atrăgea atenția asupra înțelegerii diferite a fenomenului libertății religioase, fie că forță creatoare, fie ca potențial argument pentru conflict. Depinde de noi, de ce parte ne situăm, a conchis domnia sa.

Optând pentru libertatea în Hristos, președintele Uniunii, fr. Teodor Huțanu, a deschis apoi Biblia, afirmând: „Nu există libertate religioasă!. Suprema libertate este robia, dar nu orice fel de robie, ci robia față de Hristos”.

Fără schimbare de ton, invitatul special al Conferinței Generale, fr. John Gratz, relansează marea provocare pentru biserică. Aceeași pe care a lăsat-o Isus, prin testament, urmașilor săi: „Voi veți fi martorii Mei!” și mai mult, veți fi semne ale revenirii glorioase. Libertatea religioasă, chiar Biserica A.Z.Ș. reprezintă, împreună, semne vizibile pentru timpul care se scurgează.”

Un alt semn „înramat” de o lume întreagă ne-a făcut mai atenți la împlinirea profeției. În aprilie 2005, liderii mondiali ingenunchează la catafalcul papei Ioan Paul al II-lea. Și imediat după aceea, un mesaj complementar vine prin declarația nevinovată a senatorului american Hilary Clinton: „Nu există grup care să fie mai concentrat asupra libertății religioase, ca adventiștii de ziua a șaptea”. Într-adevăr, avem cei mai buni experți în domeniu, biserica însăși se pregătește pentru încheștarea viitoare, spunea John Gratz. Dar până atunci „vrei să devii un semn pentru Dumnezeu? Fii tu semnul!”

Prima parte a programului se încheia optimist. „Avem libertate religioasă în România, după cum avem și apărători din oficiu”. Doi dintre ei, jurnaliști de profesie au primit plachete de recunoaștere, pentru că au promovat valorile toleranței și ale libertății în zone în care minoritarii nu au acces. Este vorba despre Ioan Zubașcu, ziarist la *România liberă*, și Cristi Țepeș, realizator al emisiunii *Viața spirituală* din grila televiziunii naționale. În discursul rostit cu ocazia înmânării distincțiilor,

„pseudojudecător”, în scenă intrau, rând pe rând, „anarhiștii” acelor vremuri. Au fost aplauzați îndelung pentru dovada de creștinism conștințată cu privarea de libertate. Iar noi, cei mai tineri, primeam încă o lecție despre prețul libertății. Îl vom cântări de mâine altfel?

Cu rouă în ochi, am întâmpinat apoi piatra comemorativă, pe care erau înscrise numele a șase martiri, morți înainte de vreme, pentru crezul și încăpățănarea de a-L mărturisii pe Hristos. Fiecare nume cu povestea lui unică a fost rostit într-un gest restitativ, cu admirație și speranță – Gheorghe Oreșciuc, Mihai Laslo, Matache Șorici, Gheorghe Pescaru, Dumitru Roman, Ioan Zaharia. Apoi, la mormântul simbolic, au fost depuse șase flori, semn că Biserica Adventă își cinstește cum se cuvine deschizătorii de drumuri.

Ce mai putea urma după atâtea emoții, împletită cu cântec? În mod inspirat, un angajament pentru tână generație, care, având mărturiile trecutului și făgăduințele prezentului, poate găsi resurse pentru aceeași cauză, într-o posibilă luptă nouă. „Aici stăm și nu putem altfel, pentru că izbăvirea noastră, a tuturor, se apropie!”

Aleluia, au cântat de două ori corurile reunite, iar cei prezenți au răspuns printr-o rugăciune: „Vino, Doamne Isuse!”

*Valeria Roman,
sociopsiholog,
Comunitatea Brâncoveanu,
București*

domnul Zubașcu spunea: „Mulțumesc lui Dumnezeu că sunt un om liber, pentru a fi purtătorul Lui de cuvânt. Doresc ca vocea Lui să se audă limpede prin mine”.

Partea a doua a festivalului, cea mai impresionantă de altfel, a condensat informații, mărturii, evocări tulburătoare despre diferitele etape prin care a trecut biserica în decursul timpului. Amenințați cu deportarea, scoși din registrele bisericii, forțați să treacă la ortodoxism, bătuți și torturați, membrii bisericii și-au păstrat credința, doctrina și misiunea. Mai mult, în perioada în care biserica a fost scoasă în afara legii (anii 1942-1945), numărul membrilor s-a dublat. A

fost perioada în care mulți practicanți se retrăgeau în munți pentru traduceri, alții își riscau viața transportând Bibliei sau făcând activități de colportaj.

Au fost evocate nume prețioase de eroi ai credinței. Depozițiile sau mărturiile rămase de la ei, puse în scenă în mod dramatic, ilustrează cât mai fidel realitatea faptelor. Fapte care ne spun că suntem încă spectatorii unei lumi nedrepte. O lume care a urzit sentința nr. 1123, aflată în arhivele Judecătoriei din Timișoara. Aceasta condamnă la închisoare, în anul 1950, tinerii adventiști pentru delictul de „anarhie”, introdus în armata română. În timp ce se citea sentința de către un

În fața deciziei...

GEORGE ȘCHIOPU

Viața este compusă dintr-o succesiune de alegeri. În fiecare zi facem zeci, sute, chiar mii de alegeri. Majoritatea alegerilor au devenit atât de obișnuite, încât nici nu ne mai dăm seama de faptul că puterea voinței este folosită la fiecare pas. Zilnic alegem să mâncăm, să mergem, să zâmbim, să plângem, să citim, să urâm, să iubim, să visăm... Zilnic alegem să devenim mai slabi sau mai puternici prin folosirea voinței.

Sunt însă anumite alegeri pe care încercăm să le cumpănim destul de bine sau, chiar dacă nu o facem, ele rămân esențiale pentru viața noastră. În fața celor patru întrebări existențiale de bază – *Cine sunt? De unde vin? De ce sunt aici? Unde merg?* – se află trei domenii unde, în funcție de alegerile făcute, oamenii pot găsi un răspuns satisfăcător la acestea. Religia, familia și cariera sunt cele trei câmpuri unde fiecare individ trebuie să aleagă.

Dileme

Dacă până aproape de vârsta adolescenței, alții au ales pentru noi, acum suntem puși în fața unor decizii capitale de care depind fericirea și binele nostru atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare. Iată câteva întrebări care frământă mintea și sufletul nostru în perioada adolescenței și a tinereții:

- Sunt atâtea chemări, care este cea sigură? Sunt atâtea religii, este vreuna adevărată? Dacă da, care? Chiar este important să am o religie?
- În mod inerent, te simți atras de o anumită persoană. Poate fi el prietenul tău? Sau ea prietena ta? Faptul că te-ai întâlnit cu el (ea) este la întâmplare sau providențial? Ar putea fi el (ea) partenerul ideal pentru tine? Este Dumnezeu de acord cu această alegere? Cum pot să cunosc voia lui Dumnezeu în privința aceasta?
- Ce școală să urmez? Care este domeniul în care mă voi simți împlinit ca om? Este bine să învăț o meserie sau să urmez cursurile universitare? Ce facultate să aleg? Contează mai mult simțul utilității sau împlinirea materială?

De ce voia lui Dumnezeu?

De la o lume a idealului în perioada copilăriei – o lume în care credința în Dumnezeu este simplă și curată, familia este văzută ca un loc fără griji, iar cariera este „aleasă” pentru „a-i ajuta pe oameni”, se ajunge odată cu adolescența pe un tărâm al scepticismului și incertitudinii. Aș putea spune că de modul în care este folosită puterea voinței în această perioadă se pun bazele pentru majoritatea înfrângerilor sau biruințelor de mai târziu.

De ce este important ca alegerea pe care o fac să fie în armonie cu voința lui Dumnezeu? În primul rând, pentru că Dumnezeu știe întotdeauna ce este mai bine pentru noi, iar noi depindem de El pentru fiecare secundă pe care o trăim. În al doilea rând, pentru că El este atât de mare, iar noi atât de mici și doar El cunoaște viitorul. În al treilea rând, pentru că doar ce vine de la El conduce la El. Drumurile oamenilor sunt confuze și nesigure, în timp ce cărarea Sa, *fie că trece prin pustie, fie că trece prin mare, este o cărare sigură*.¹ Nu poate exista fericire și siguranță decât în perimetrul voinței divine.

Voia lui Dumnezeu și voia oamenilor

De ce ne este greu să putem deosebi voia lui Dumnezeu? În manualul scris pentru consilierea tinerilor, Josh McDowell și Bob Hostetler prezintă câteva răspunsuri la această întrebare. E posibil ca voia lui Dumnezeu să fie considerată pierdută, iar noi trebuie să o găsim. Însă *nu este treaba noastră să găsim voia lui Dumnezeu. Este treaba lui Dumnezeu să ne-o descopere, iar treaba noastră este să fim receptivi și pregătiți*.² Un alt motiv pentru care nu cunoaștem voia lui Dumnezeu este pentru că nu vrem s-o cunoaștem. Și aceasta pentru că fie ne este teamă de ea, fie că nu ne place, deoarece poate fi în contradicție cu firea și planurile noastre egoiste și păcătoase.

Uneori, se întâmplă că vrem să cunoaștem voia lui Dumnezeu pentru că numai după aceea să hotărâm dacă se merită sau nu să o împlinim. Ori a căuta să cunoști voia lui Dumnezeu *nu este tot una cu achiziționarea unei mașini noi; omul nu poate face un test*

de încercare a voii Sale pentru a decide apoi dacă vrea să o cumpere sau nu. Dacă așa stau lucrurile în viața unui tânăr, acesta nu va cunoaște niciodată voia lui Dumnezeu până când nu va începe să dorească cu adevărat voia lui Dumnezeu în locul voii sale.³ De fapt, cea mai bună atitudine în vederea descoperirii voii lui Dumnezeu este aceea de a fi dispus să o îndeplinești, indiferent care ar fi aceasta.

Voința universală și specifică a lui Dumnezeu

Când vorbim despre voia lui Dumnezeu este bine să știm că sunt lucruri universale valabile care trebuie să însoțească deciziile noastre. De exemplu, voia lui Dumnezeu este mântuirea tuturor oamenilor, iar noi trebuie să răspundem inițiativei divine. Puritatea în gând, spirit, vorbe și fapte trebuie să caracterizeze relația noastră cu Dumnezeu, cu semenii și cu noi înșine, așa cum este revelat în Legea morală și în Cuvântul Scripturii.

Sunt însă zone gri, specifice, în care cu toate că motivațiile și scopurile urmărite sunt bune, ne este foarte greu să luăm o decizie. Chiar în timp ce scriu acest articol, un proaspăt absolvent de liceu mă întreabă prin telefon: „Ce să fac? Unde să-mi duc dosarul?” „Dar, parcă, ai hotărât odată!” – îi răspund. Tace. Nu-i liniștit. E bine? E rău? Dacă n-are viitor ceea ce am ales? Dacă nu-mi place?

Pași în cunoașterea voii divine

Vom încerca să descoperim câțiva pași pe care putem să-i facem pentru descoperirea voii lui Dumnezeu, bazându-ne pe un episod relatat în Geneza, capitolul 24. Ceea ce se întâmplă aici are de-a face cu alegerea partenerului de viață, dar modelul poate fi folosit și în alte circumstanțe.

Pe scurt, Avraam îl trimite pe slujitorul său Eliezer, un om credincios și cu experiența vieții, să-i aleagă o soție din aceeași țară cu a lui (vers. 3, 4). Bazat pe experiența trecutului, Avraam declară prin credință că Îngerul Domnului va merge înaintea lui Eliezer pentru îndeplinirea misiunii (vers. 7, 40). Ajuns la destinație, Eliezer se roagă în inima lui (vers. 12-14, 45 p. p.), punând un semn prin care să o cunoască pe cea aleasă pentru Isaac. Deși, a pune un semn este echivalent cu a intra, oarecum, într-o lume a hazardului,

cel stabilit de Eliezer are o mare doză de obiectivism. Acesta urmărea verificarea caracterului celei alese: ospitalitate, dragoste față de semenii și față de creaturile lui Dumnezeu (vers. 14). Totul se desfășoară foarte repede. Răspunsul la rugăciune este foarte prompt, iar în urma discuțiilor purtate în familia Rebecăi, fata este lăsată să decidă singură dacă va merge sau nu cu Eliezer. Răspunsul ei este scurt, dar foarte clar și curajos: Da, vreau! (vers. 58). Unirea dintre Isaac și Rebeca înseamnă o împlinire reciprocă a unor nevoi emoționale și existențiale pentru Isaac și Rebeca (vers. 67).

Cea mai bună atitudine în vederea descoperirii voii lui Dumnezeu este aceea de a fi dispus să o îndeplinești, indiferent care ar fi aceasta.

Să observăm câteva principii călăuzitoare, așa cum reies din această relatare:

1. *Orice decizie, fie că este vorba de alegerea religiei, partenerului sau a carierei, trebuie să fie făcută în cadrul teritoriului delimitat de guvernarea divină.* Aici ne putem referi atât la principiile morale revelate, cât și la Cuvântul lui Dumnezeu, interpretat nu din perspectiva a ceea ce vreau eu să se întâmple, ci din perspectiva a ceea ce Dumnezeu a vrut să transmită din punct de vedere literar, în timp și spațiu.

2. *Vezi cum te-a condus Dumnezeu în trecut și, pe baza a ceea ce El este, pășește înaintea prin credință.* Adu-ți aminte că Dumnezeu este unic, iar în Universul creat de El, tu ești unic. El are un plan special pentru tine, iar în lumea lui Dumnezeu niciodată nu se poate vorbi despre întâmplare, coincidență sau noroc.

3. *Roagă-te! Nu doar atunci când trebuie să iei decizii importante, ci fii un om al rugăciunii.* Fii obișnuit să depinzi de Dumnezeu în orice lucru, mic sau mare.

4. *Apelează la ajutorul unor oameni cu experiență și maturi din punct de vedere spiritual, pentru sfat și rugăciune.*

5. *Gândește-te în ce măsură va influența alegerea făcută, caracterul tău și al celorlalți.* Vei putea să-ți dezvolti relația cu Dumnezeu în noile condiții?

6. *Fii pregătit și deschis să primești un răspuns și altfel de cum te aștepti.* Soluția pe care tu o vezi s-ar putea să fie bună, dar răspunsul lui Dumnezeu este cel mai bun.

7. *Alege! Este timpul să pornești înaintea.* Nu aștepta ca altul să aleagă în locul tău, asumă-ți responsabilitatea. Folosindu-ți voința, devii mai puternic, mai matur, mai responsabil.

Probabil niciodată înainte n-ai simțit ameteala aceasta specială. Atunci când ai decis și-ai asumat o responsabilitate uriașă. Un amestec de teamă și așteptare, de suspans și griji îți învaluea ființa într-un foc. Dacă până acum te-ai jucat cu Dumnezeu și nu te-ai supus Cuvântului Său, dacă i-ai batjocorit pe semenii tăi și pe oamenii lui Dumnezeu, dacă până acum ai ales fiind condus de instinct mai degrabă decât de rațiune, de sentimente și nu de revelație, atunci oprește-te! Recunoaște-L pe El ca Suveran al vieții tale. Învață să umbli cu El și abia după aceea poți găsi pacea.

Dacă însă și-ai închinat viața Domnului cu toată inima, dacă te-ai pus la dispoziția Sa cu tot ce ai și cu tot ce ești, atunci fii liniștit. Viața ta este în mâinile Sale. Este timpul să depinzi de El mai departe. Nu aștepta să înțelegi totul dintr-odată. Va veni o vreme când vei privi în urmă și vei zice, laudându-L pe Dumnezeu cu toată ființa ta: Da, Dumnezeu a fost cu mine!

Bibliografie

¹ Ellen G. White, *Patriarhi și profeți*, Ed. „Viață și Sănătate”, București, ediția 1996, p. 287.

² Josh McDowell, Bob Hostetler, *Manual de consiliere a tinerilor*, Ed. Noua Speranță, Cluj-Napoca, vol. 1, p. 289.

³ Idem, p. 290.

George Șchiopu,
director,
Departamentul Tineret,
Conferința Oltenia

Dragostea în acțiune

Curierul Adventist: Cum s-a născut ideea acestui proiect?

Violeta Pițurlea : În cursul lunii noiembrie 2005, fr. Robert Folkenberg a venit în România pentru a discuta anumite aspecte organizatorice cu responsabilii proiectului *Global Mission*. Acest proiect are în vedere implicarea unui grup de studenți în susținerea unor activități misionare în diferite zone ale lumii.

Cu acea ocazie, noi ne-am exprimat dorința de a participa la misiunea externă, în calitate de cadre medicale. Fr. Folkenberg s-a bucurat de dorința noastră, dar a venit cu o altă propunere. Ne-a invitat să ne luăm cu noi halatul alb și instrumentele necesare pentru consultația medicală, dar în același timp să avem pregătite, pentru prezentare, și unele subiecte religioase. Acest lucru ne-a determinat să luăm în serios această provocare, să pregătim temele religioase și să fim gata pentru a prezenta în fiecare seară un subiect religios în fața unui auditoriu de peste 350 de persoane. Lucrul acesta nu a fost ușor, pentru că niciuna dintre noi nu a avut o asemenea experiență în România. Cu toate acestea, am văzut mâna lui Dumnezeu care ne-a călăuzit și întărit pentru a face față acestei chemări.

CA.: Prezențați-ne, vă rog, grupul de români implicat în această lucrare.

Violeta Pițurlea: Inițial, grupul nostru era format din nouă surori, dar una dintre noi nu a mai putut veni din

motive familiale. Din Tg. Jiu a fost Carmen Ciupag, din Turnu Severin – Eleonora Vișan, Mihaela Vișan, Emilia Ciupag, Mihaela Avrămuși, iar din București – Mihaela Huțanu, Aurora Câmpian și Violeta Pițurlea. În Africa, ne-am întâlnit cu trei frați pastori: Emilian Țăran, Laurențiu Nistor, Danubian Modoran și trei elevi de la liceul adventist din București: Sara Ștefan, Aida Eremie și Ionuț Pohrib.

CA.: Există diferențe culturale care pot crea dificultăți de adaptare pentru cei care doresc să viziteze Uganda, să lucreze sau să se stabilească acolo?

Sara Ștefan: Depinde de la om la om. Personal, sunt o fire sociabilă, și multe lucruri mi-au părut ciudate în Uganda, doar pentru că e o lume diferită de cea unde am crescut și

am trăit. Dar, pentru mine, acestea nu au fost probleme – să mănânc mâncarea lor sau să mănânc cu mâna uneori, să salut în felul în care salut ei. Acestea au fost diferențele care pentru mine au fost evidente. Sunt sigură de altfel că, dacă ești pentru Domnul într-un anumit loc, El va fi cu tine și chiar dacă există obstacole sau diferențe culturale, El te va ajuta să le depășești.

CA.: Vă rog să ne vorbiți despre Uganda.

Emilia Ciupag: Uganda este o țară mică, în estul Africii. La sud se află Lacul Victoria, de unde izvorăște Nilul Alb. Are reputația de cea mai prietenoasă țară africană datorită locuitorilor foarte primitivi și ospitalieri și de Elveția Africii, din cauza vegetației ecuatoriale superbe. Capitala țării este Kampala, un oraș cu clădiri moderne, hoteluri și chiar mall-uri. Uganda este formată dintr-o varietate de triburi, care îi conferă identitatea unică, de țară cu multe limbi și un singur popor. Populația țării este de 2.813.5000 locuitori. Suprafața este de 236.000 km². Limbile oficiale sunt engleza și swahili. Agricultură este cel mai important sector din economie. Religia – 85% dintre locuitori sunt creștini (catolici, cel mai mare număr de aderenți, anglicani, penticostali și adventiști – 1,5%), iar restul sunt mulsumani și practicanți ai religiei tradiționale. Datorită numărului mare de comunități etnice, cultura în Uganda este diversă. Media de vârstă este de 35 de ani, datorită SIDA și malariei – cele mai grave boli în Uganda.

CA.: Vă rog să ne prezentați biserica din Uganda.

Ionuț Pohrib: Uganda face parte din Diviziunea Africa Centrală și de Est, are 758 de biserici ce cuprind 148.801 de membri. Este o biserică în creștere, care păstrează „dragostea dintâi”. Oamenii te întâmpină cu căldură, nu doar pentru că ești alb sau că ești din America, ci pe oricare alt vizitator, chiar pe un consătean. Este o biserică activă. Spre exemplu, biserica în care eu am predicat a oferit în primul Sabat 90 de diplome pentru *Studii biblice*, majoritatea primitivilor fiind neadventiști. De asemenea, în Sabatul următor, biserica a oferit haine, primite din partea unei asociații, unui număr respectabil de orfani din acel sat (Kaswa) – și aceștia neadventiști.

Din punct de vedere organizatoric, sunt foarte bine pregătiți. Fiecare își cunoaște locul în biserică și tot ce are de făcut face cu tot sufletul, începând cu responsabilul cu partea electrică și audio până la pastor. Înainte să ajung, aveam impresia că va trebui să mă ocup de toate. Am fost plăcut impresionat să-mi dau seama că, de fapt, există câte un om pentru orice lucrare.

De ce spun că este o biserică în creștere? Pentru că cel puțin evanghelizarea de acest gen aduc roade. E drept, ei acceptă în rândul membrilor și mulți copii. Dar, vorbind cu un băiețel de 14 ani, care se pregătea să se boteze, mi-am dat seama că traiul în condițiile de acolo îl face să gândească mai matur. Sunt darnici, sunt cinstiți și reușesc să-L observe pe Isus în viața lor. Uneori, chiar mai bine decât noi. Abținându-mă totuși de la comparații, îndrăznesc să spun că între noi și ei este o diferență mare. Nu numai în stil, îmbrăcăminte sau gen muzical, dar eu am întâlnit acolo oameni dornici să-L slujească pe Dumnezeu, oameni care se mândreau cu Numele lui Isus. Slujbele religioase și-au păstrat curăția necesară închinării. Ei sunt conștienți de prezența lui Dumnezeu în locașul de închinare. Despre închinători nu pot spune prea multe lucruri privitoare la viața lor cotidiană, în schimb știu că cei care sunt membri Îl iubesc cu adevărat pe Isus și au avut cel puțin o experiență cu El. Nu este o biserică prea mare, dar reprezintă potențialul de a se răspândi cu repeziciune. Și poate, de ce nu, cu ajutorul nostru, al tuturor.

CA.: Ce impresie v-a lăsat biserica din Uganda?

Laurențiu Nistor: Biserica din Uganda mi-a părut o biserică receptivă în primul rând la îndemnul Duhului Sfânt și ale Scripturii, decât la obstacolele de natură administrativ-pragmatică cum ar fi: voința, necredința oamenilor, lipsa banilor, relațiile stricte dintre membri. Adventiștii din Uganda sunt extrem de conștienți de misiunea lor, prezentată în Matei 28,19.20. Pentru ei, nevoile materiale nu constituie o frână în viața lor, ci provocări ale credinței. În Biserica din Uganda, excepția este laodiceanismul, iar regula este hărnicia bisericii filadelfiene – acolo nu simți că adventismul a atins „suficiența” – majoritatea membrilor bisericii percep responsabilitatea și povara misiunii către semenii lor, la nivel vital, este supremul fel al existenței. Iar tot ceea ce fac conduce spre misiune.

CA.: Din ce fel de oameni era format auditoriul? Sunt ugandezii deschiși pentru evanghelizare?

Aida Ștefan: Pot spune că majoritatea auditoriului meu era format din oameni simpli, dar care doreau să vadă și să asculte lucruri noi, pe care mai devreme sau mai târziu aveau să și le însușească. Într-una din seri, am avut ocazia să discut cu un om alb, care mi-a spus că a fost plăcut impresionat de lucrarea pe care noi o făceam acolo. De asemenea, am fost impresionată de sinceritatea acelor oameni și totodată de faptul că, în ciuda condițiilor grele în care trăiau, știau să se bucure și să zâmbească atunci când le vorbeai. Era minunat să vezi cât de sincer poate fi un om, doar privindu-l în ochi. Știau să apeleze la Dumnezeu în orice circumstanță.

CA.: Care era programul unei zile obișnuite și cum se desfășurau întâlnirile de evanghelizare?

Mihaela Avrămuși: Programul unei zile obișnuite începea cu un devoțional al întregii grupe de români, întâlnire care se putea prelungi până la prânz. După masa de prânz începea pregătirea pentru programul de seară. La locul evanghelizării, aveam un program special pentru copii, apoi o prezentare de sănătate, după care urma subiectul teologic. La întoarcerea la hotel, aveam o nouă întâlnire, în cadrul căreia împărtășeam întregului grup ceea ce ni se întâmplase în seara respectivă, la locul evanghelizării.

CA.: În cel fel ți-a influențat viața această experiență?

Eleonora Vișan: Mi s-a întărit convingerea că noi nu suntem nimic fără Duhul Sfânt. Numai atunci când ne punem la dispoziția lui Dumnezeu. El poate face minuni cu noi și prin noi. Acum, având această convingere, sunt dispusă să lucrez pentru Domnul oricând și oriunde. Cer ajutor lui Dumnezeu ca să mă mulțumesc cu cât mai puțin pentru a putea oferi altora cât mai mult.

CA.: Ce ați recomanda celor ce nu vor avea ocazia să predice Evanghelia într-o țară străină?

Aurora Câmpian: În predicarea Evangheliei nu există limite, granițe. Recomandabil este să începem să propovăduim Vestea Bună a mântuirii nu numai sub formă de predică, ci mai ales trăind o viață de zi cu zi. Putem începe acest experiment din familie, cu vecinii, prietenii, casele de copii, azilele de bătrâni, în mijloacele de transport, în zonele calamitate etc. Să nu pierdem clipele prețioase, ocupându-ne doar de propria noastră persoană sau de lucruri mai puțin importante! Putem să implicăm tinerii în proiecte de slujire, pentru ca ei să vadă condițiile în care trăiesc alți copii și tineri de vârsta lor. Astfel, vor fi dispuși să ajute, să împartă, să dăruiască și altora din ceea ce au ei. O astfel de experiență aduce beneficii de ambele părți, atât celui care primește, cât și celui care oferă, bucuria simțită fiind egală.

CA.: Care sunt planurile de viitor?

Mihaela Vișan: Intenționez să împărtășesc și altora din experiența mea cu Dumnezeu și să continui să lucrez în programul *Global Evangelism*, care va avea loc și la noi în țară, în anul acesta.

CA.: Ce v-a impresionat cel mai mult în această experiență?

Violeta Pițurlea: Cel mai mult m-a impresionat faptul că acei oameni erau foarte fericiți, indiferent de starea lor materială, care de cele mai multe ori era foarte precară. Este o lecție pe care noi o învățăm foarte greu.

Sara Ștefan: „M-au impresionat mai multe lucruri decât pot spune, dar le prezint pe cele mai importante. Felul de a fi al oamenilor – oamenii sunt plini de viață, de voioșie și gata să răspundă chemării lui Dumnezeu. Sunt oameni simpli, dar sinceri și profunzi. M-a impresionat și faptul că, deși oamenii nu au o stare materială bună, sunt fericiți cu puținul pe care îl au. Am fost la o școală pe insula Buvuma, iar copiii care aveau doar un rând de haine, dar nu aveau încălțăminte, erau fericiți.

Laurențiu Nistor: Foarte mult m-au impresionat relațiile dintre oameni. Și noi știm să fim ospitalieri, mai ales cu străinii, dar între noi... ne cunoaștem. Am observat cu stupeoare și mustrare de cuget că civilizația și rafinamentul aduc și păcate rafinate. Acolo, falsitatea, ipocrizia, invidia, românescul sentiment „să moară și capra vecinului”, preocuparea pentru aparențe și disimularea nu există.

În al doilea rând, m-a uimit și provocat autenticitatea lor. Cât bine știu să facă oamenii, îl fac cu toată inima. Vreau să subliniez că „cu toată inima” – 100% – la un african, ar echivala cu 300% sau 400% „cu toată inima” pentru un european. În Europa învățăm să mimăm sau să păstrăm discret sentimente și credințe, dar în Africa, învățăm să trăim deschis. Cred că aceste calități de caracter ajută semnificativ la creșterea bisericii din Uganda.

Eleonora Vișan: M-a impresionat mult entuziasmul cu care cântau acei oameni, modul lor de manifestare la auzul minunilor săvârșite de Domnul Isus.

Aida Eremie: Aș putea enumera o mulțime de lucruri care m-au impresionat, dar acum mă gândesc la unul singur: doar printr-o privire, acei oameni erau capabili să împărtășească o sinceritate mai mare decât oricare alta, cunoscută de mine vreodată. În acest fel, puteam citi ca într-o carte deschisă bunătatea, amabilitatea, dorința lor de a-ți fi de folos la orice pas. Chiar și în magazine vânzătorii te întrebau, lipsiți de interes: *Ce faci? Cum te simți?* și uneori, *Cum te cheamă?*

Ionuț Pohrib: Ceea ce m-a impresionat peste măsură a fost faptul că ei nu acceptă niciodată o apreciere la modul personal. Orice compliment le-ai face, ei îl atribuie lui Dumnezeu prin cuvintele „laudă pe Domnul”, în timp ce fac un gest prin care arată în sus. Orice cuvânt de apreciere, în orice domeniu, pentru orice om, este întâmpinat cu un „mulțumesc” zâmbitor, urmat de un hotărât „laudat fie Domnul.”

Mihaela Avrămuși: Cel mai mult m-a impresionat diferența mare care exista între puținii oameni bogați din Uganda și majoritatea celor care trăiau la limita sărăciei. Am fost foarte marcată de felul în care copiii din școlile pe care le-am vizitat trăiau în condiții grele și totuși erau așa de mulțumiți.

Mihaela Vișan: Prăpastia dintre cultura noastră și cea africană tradițională a avut impact extraordinar asupra mea. M-au marcat simplitatea, sinceritatea, naturalețea, deschiderea și lipsa lor de prejudecăți. De asemenea, am fost impresionată de receptivitatea lor față de Evanghelie și de faptul că Îl primeau pe Hristos cu toată ființa lor. Am înțeles astfel că una dintre deficiențele noastre este o trăire prea intelectuală a religiei și că experiența creștină este una totală: a minții, a inimii și a trupului. Mă bucur că Dumnezeu mi-a acordat această șansă de a-mi lărgi orizontul spiritual.

Aurora Câmpian: Unul dintre cele mai impresionante aspecte ale vieții africanilor este spiritul mulțumitor pe care îl manifestă în fața celor mai mici atenții. Un zâmbet sau un sfat este suficient pentru a-și exprima recunoștința chiar aplecându-se pe genunchi sau oferindu-se să înalțe o rugăciune pentru tine sau pentru familia ta. Uimitor este, de asemenea, respectul pe care îl arată unii față de alții, și în primul rând față de Dumnezeu. Totodată, am admirat în mod special cadrele didactice, sanitare, liderii religioși, manifestând constant o sete de cunoaștere, pornită din dorința de a depăși condiția. Izbitor este contrastul dintre mediul în care trăiesc și starea lor sufletească, chipul lor purtând în permanență amprente bucuriei, păcii și liniștii. Stresul nu constituie una dintre problemele ugandezilor, relaxându-se prin muzică și părtășie.

Emilia Ciupag: Cel mai mult m-au impresionat copiii, bucuria cu care te întâmpinau și zâmbetul lor perfect. Dantura lor albă te fascina. Ei nu aveau dantura așa pentru că se spălau des pe dinți, ci pentru că nu consumau dulciuri, ci numai fructe.

Chiar dacă mâncau un singur fel de mâncare în fiecare zi, nu erau nemulțumiți și erau tot timpul bucuroși. Se bucurau de orice dar pe care îl primeau de la noi, chiar dacă era doar un simplu pix sau un balon.

Și mai ales m-a impresionat faptul că acești copii, doreau cu disperare să învețe, să studieze, ca să poată să-și ajute părinții (dacă mai aveau), frații și bunicii.

„Biruința este a Domnului” Pr. 21.31

FAC TOTUL PENTRU EVANGHELIE,
CA SĂ AM ȘI EU PARTE DE EA

1 Corinteni 9:23

Congresul „ambasadorilor”

GABRIEL DINCĂ

Sunt anumite întâlniri în care se creează o atmosferă așa de frumoasă, încât parcă te simți în cer. Așa a fost și Congresul „ambasadorilor” cu literatura din Uniunea Română, care a avut loc la Stupini, în perioada 8-10 septembrie 2006. Cu multă emoție și dăruire, colportorii și-au înălțat cuvintele de laudă, la deschiderea Sabatului, prin imnul „Măriți pe Isus prin cântare”. Au cântat cu toată ființa lor iubirea salvatoare a Domnului Hristos. Au mărturisit și împărtășit bucuriile și încercările pe care le-au avut atunci când au mers din casă în casă ca mesageri ai cerului și am văzut pe fețele lor o bucurie și o dăruire care izvorau cu siguranță dintr-o legătură profundă cu Mântuitorul lor.

În deschiderea celui de Al Șaptelea Congres al Colportorilor, fr. Mihai Goran, responsabil cu această lucrare în țara noastră, a adus în atenția participanților modul minunat în care Dumnezeu a condus această activitate și în acest an. Deși această lucrare întâmpină o rezistență tot mai mare din partea vrăjmașului odată cu apropierea revenirii Domnului Hristos, harul lui Dumnezeu face încă posibilă răspândirea Evangheliei. Au fost exprimate cuvinte de recunoștință la adresa lui Dumnezeu pentru oportunitățile care s-au deschis și s-au enumerat noile

„ambasade” (standuri de carte în marile magazine, în locurile aglomerate din marile orașe, în stațiunile turistice, prezentarea de seminarii de sănătate și educație în școli și instituții ale statului) care au fost deschise și au oferit posibilitatea ca „ambasadorii lui Dumnezeu” să răspândească mesajul ceresc și să manifeste spiritul de slujire și dragoste al Domnului Hristos. În felul acesta, s-a putut prezenta evanghelia sănătății în instituții ca: Filarmonica din Râmnicu Vâlcea, Poliția județeană din Tg. Jiu, Consilul județean Buzău, Judecătoria din Călărași și Rm. Vâlcea, bănci și alte instituții ale statului. Un lucru neobișnuit a fost atunci când un fost infractor, acum „ambasador”, a prezentat seminarii de educație și sănătate în procuratura din Călărași.

Pe lângă prezența îngerilor și a Marelui Colportor, această întâlnire a fost onorată și de prezența fr. Gabriel Maurer secretar și director de publicații la Diviziune, precum și a fraților: Emilian Niculescu, secretarul Uniunii; Iacob Pop, directorul de publicații; Lazăr Forrai, director ASEF; Marius Munteanu, președinte Conferința Moldova; Marius Cojocar, trezorier, Conferința Transilvania de Sud.

Mesajul spiritual prezentat de fr. Emilian Niculescu a adus în atenția celor prezenți textul din 2 Samuel 15,17, în care împăratul s-a oprit la cea din urmă casă, o prefigurare

a lucrării Fiului lui David, care a fost dispus să bată la toate ușile și să Se oprească în cele din urmă la ultima casă. Un mesaj care ne amintește de faptul că „în curând, se va bate la cea din urmă casă, în curând se va ține ultima clasă de botez și va fi oficiat ultimul botez”. Colportorii au fost invitați să bată la toate ușile împreună cu Isus și să ajungă cât mai curând la cea din urmă casă.

În Sabat, mesajele spirituale, prezentate de frații Lazăr Forrai și Gabriel Maurer, i-au motivat și încurajat pe colportori în misiunea lor, dar cea mai mare parte a timpului a fost alocată prezentării de experiențe de pe frontul de luptă. Fiecare Conferință, în funcție de numărul de colportori, a avut alocat un număr de minute pentru a prezenta minunile lui Dumnezeu. Tot cu această ocazie, s-au prezentat scurte rapoarte ale activității de colportaj a fiecărei Conferințe.

Adunați din toate colțurile țării, „ambasadorii” au adus cu ei minunile și bucuriile lor cu Dumnezeu, dar în același timp, au primit susținerea și încurajarea din partea Mântuitorului și a bisericii Sale. Un moment cu totul special, la această ocazie, a fost „timpul rugăciunii de mijlocire”, când colportorii s-au

adunat în fiecare dimineață la ora 7:30 pentru a cere ajutorul și intervenția lui Dumnezeu pentru diferite situații și probleme din lucrarea lor. Aceste experiențe ale intervențiilor divine dorim să le publicăm în revista *Curierul Adventist*, în numerele următoare.

Din experiențele prezentate, a ieșit în evidență faptul că, anul acesta, s-a înregistrat un record neașteptat în ceea ce privește vânzarea cărții *Hristos, Lumina lumii*. În lunile iulie și august a.c., pe litoral s-au vândut peste 1100 de cărți la persoane care au dorit să cunoască mai mult despre viața lui Isus. O doamnă a venit la standul de carte și a mulțumit unei colportoare, spunându-i: „Anul trecut am luat *Viața lui Isus (Hristos, Lumina lumii)* de la standul dumneavoastră, ca s-o ofer cadou cuiva, și dvs. mi-ați recomandat ca, înainte s-o ofer cadou, să o citesc.

Am făcut ce mi-ați spus și acum cartea este în biblioteca mea. Tocmai încercam să renunț la Biblie, pentru că nu o înțelegeam, dar citind cartea *Viața lui Isus* am înțeles mai bine evangheliile.”

Programul s-a încheiat duminică, la orele 13:30, după ce au fost prezentate noi metode de lucru în școli și instituții ale statului și rezolvarea unor probleme administrative ale colportorilor. Pentru cei 170 de ambasadori ai cerului, întâlnirea de la Stupini a însemnat un nou popas de recunoștință și mulțumire la adresa lui Dumnezeu pentru călăuzirea Sa și experiențele misionare din acest an. A fost un timp de dezvoltare și consolidare a relațiilor dintre colportori, dar și o ocazie de reconsacrare, încurajare și instruire pentru timpul rămas până când vor bătea „la cea din urmă casă”.

“Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu și de folos ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire, pentru ca omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic pentru orice lucrare bună.”

2 Timotei 3:16.17

www.cercetatiscripturile.org

Casa Domnului, un loc de scăpare

DORU GRIGOROIU

Odată cu declanșarea războiului dintre Israel și Liban, mulți oameni nevinovați din aceste două țări au avut de suportat zile și nopți de groază, în care viața putea să fie încheiată în orice clipă. Un loc de scăpare în fața bombardamentelor era lucrul cel mai important pentru cei ce locuiau în nordul Israelului.

Printre cei care au suportat aceste zile grele s-au numărat și frații noștri adventiști din Israel, care au dorit să ne împărtășească din experiențele lor cu Dumnezeu.

Nu este ușor să fii într-un loc unde este război. La auzirea sirenelor, trebuie să alergi de urgență la un buncăr (un adăpost la 5-6 metri adâncime în pământ, care are un grad înalt de rezistență la bombardamente). Așa s-a întâmplat și cu noi de mai multe ori, dar lucrul acesta ne-a oferit de fiecare dată siguranța vieții, dar și o stare greu de suportat. Nu știam ce se întâmplă la suprafață, iar zilele și nopțile petrecute în acel loc retras ni se păreau așa de lungi. După câteva zile petrecute în buncăr, starea de tensiune pe care o resimțeam tot mai mult ne-a determinat să luăm decizia de a merge în Ierusalim, unde pericolul bombardamentului era mai mic. Am plecat cu familia la Ierusalim și am închiriat o cameră la hotel. A fost foarte greu să încuiem casa și să plecăm, fără să fim siguri că vom mai găsi casa intactă la întoarcere. Pentru că nu știam când se va termina războiul, iar camera de la hotel pe care o închiriasem însemna o cheltuială

substanțială, am căutat un alt loc de ședere. Au trecut cu greu acele zile și a venit ziua cea mai așteptată, Sabatul. La deschiderea Sabatului eram în casa pastorului împreună cu mai mulți oaspeți pe care îi avea. A fost un Sabat minunat, dar noi ne gândeam unde vom sta în continuare. Așa că, în timp ce medităm la această problemă, mi-a venit o idee. Ce-ar fi să găsim un loc de adăpost pentru cei care sunt încă în buncăre la Naharia și în Haifa? M-am gândit imediat la un spațiu al bisericii din Ierusalim, care era folosit pentru anumite întruniri de studiu. Am propus să ne rugăm. Fr. Lascu a înțeles nevoia și planul nostru de a-i ajuta și pe alți semeni de-ai noștri, care erau în aceeași nevoie, și ne-a încurajat să ne rugăm și să sunăm pe fr. Richard Elafear, președintele Misiunii. Am fost bucuroși să aflăm că președintele Misiunii s-a arătat încântat de propunerea noastră și chiar ne-a promis sprijinul său în această lucrare. Da, Casa lui Dumnezeu este un loc de scăpare pentru cei care Îl caută.

Așa că i-am sunat imediat pe toți acei prieteni care știam că sunt în buncăre și, cu glasul tremurând, ne mulțumeau. Unul dintre ei ne-a spus: „Voi sunteți mâna lui Dumnezeu pe pământ”, pentru că ne scoateți din acest loc unde este o ploaie de bombe.

În scurt timp, cei care căutau un loc sigur l-au găsit. În acea noapte, unii dintre aceștia au și fost cazați la Centrul Adventist de Studii. Pe unii i-am adus cu mașina noastră și a fr. Lascu, iar sora Zizi, soția dănsului, ne-a oferit hrană din belșug. Era târziu, dar eram așa de fericiți de locul acela liniștit, în care ne adusese Domnul. În zilele următoare, au ajuns mai mulți refugiați, pentru că sunasem la primăriile orașelor din nordul Israelului și anunșasem de acest loc sigur și gratuit pentru refugiați. Cei adăpostiți în acest loc erau în număr de 39 de persoane, în prima serie. Spun prima serie, pentru că a fost un timp când nu s-a mai bombardat și oamenii au plecat la casele lor. Dar lucrul acesta nu a durat mult și a început din nou bombardamentul, așa că în a doua serie, au fost 41 de persoane, cu vârste cuprinse între 9 luni și 92 de ani.

Dumnezeu a lucrat într-un mod minunat și a ajutat și alte persoane să se alăture acestei lucrări de binefacere. Astfel, am primit hrană, apă și bani, atât de la primăria orașului, cât și de la diferite firme alimentare. În această perioadă, am fost contactați de ambasada României în Israel și s-a scris un articol într-un ziar din Ierusalim despre implicarea Bisericii Adventiste de a oferi un loc de cazare refugiaților.

Acest timp petrecut la Centrul Adventist de Studii ne-a oferit multe experiențe frumoase. Una dintre acestea a fost întâlnirea cu familia Gatt, o familie de evrei care aflase de acest loc de scăpare. Ei cunoșteau limba română, pentru că au locuit un timp în România, iar domnul Gatt a fost directorul Ansamblului de muzică populară „Doina Moldovei”. Surpriza mare a fost atunci când, împreună cu cei refugiați, am deschis Sabatul cu „Shabat Shalom”, iar domnul Gatt, cu lacrimi în ochi, ne-a întrebat de unde știm acest cântec. I-am spus că un frate l-a învățat în Argentina. După câteva momente, și-a șters lacrimile și ne-a spus că el a compus acest cântec, cu 30 de ani în urmă.

Deși eram refugiați, Domnul a făcut ca bucuria și speranța să fie în fiecare zi în sufletele noastre. Într-unul dintre Sabate, am mers cu refugiații la grădina mormântului și le-am explicat profețiile biblice. Grupul era format din români, ruși, evrei și arabi. Fiecare refugiat avea experiența sa cu Dumnezeu, iar unii dintre aceștia au luat hotărârea să păzească Sabatul Domnului.

O altă experiență deosebită a fost aceea în care o familie de arabi au bătut la ușa noastră. Nu știam ce să facem atunci când ne-au cerut un loc de adăpost, dar știam că erau arabi. Ne-am rugat Domnului și, după mai multe clipe de ezitare, ne-am hotărât să-i primim și pe ei, pentru că apoi să aflăm că erau creștini catolici. Au fost Sabate de neuitat, în care am putut vorbi celor care erau cu noi despre dragostea lui Dumnezeu și jertfa Domnului Hristos. Cu toate că nu știm ce a însemnat din perspectiva mântuirii această experiență pentru cei peste 70 de oameni care au găsit un loc de scăpare în Casa Domnului, știm totuși că ei au cunoscut iubirea Domnului Hristos și lumina adevărului Său.

Spre sfârșitul războiului, bombardamentele s-au intensificat, iar în zilele de 12-13 august, s-au tras în jur de 200 de bombe pe zi. Cu toate acestea, am simțit cu toții că suntem sub ocrotirea Celui Preaînalt și El ne-a ajutat să ajungem cu bine la casele noastre. Domnul să fie lăudat pentru bunătatea și credințioșia Lui față de noi.

Să ne cunoaștem familia adventă...

KENIA

KENIA

După ce multă vreme a fost o colonie britanică, începând din 1963, Kenia este o republică independentă. Se întinde între Etiopia, Tanzania, Lacul Victoria și Oceanul Indian și este străbătută prin mijloc de Ecuator. Are un relief variat, de la câmpii și zone cu vegetație permanentă la platouri întinse, iar pe vârful muntelui Kenia, zăpadă și gheață sunt în permanență.

Populația este formată din mai multe grupuri etnice diferite. Speranța de viață la naștere este de 48 de ani. Aceasta, împreună cu o rată a natalității foarte mare, face ca jumătate din populația țării să fie sub 15 ani.

Anul acesta s-au împlinit 100 de ani de când primul misionar adventist a ajuns în Kenia. A. A. Carscallen a sosit în Kenia în 1906 și, în 14 luni, a raportat construirea clădirii de bază a misiunii și învățarea limbii Lao, limbă ce nu fusese scrisă până atunci. Mai târziu, el a tradus Evanghelia după Matei în limba Lao, iar traducerea lui a fost acceptată spre publicare, în 1913, de Societatea Biblică din Londra.

După sfârșitul Primului Război Mondial, au fost trimise noi grupuri de misionari și, odată cu ei, lucrarea a început să se dezvolte rapid. În 1925, s-a deschis un spital, apoi o școală de fete și o alta pentru învățarea limbii engleze. Sute de profesori au continuat apoi să deschidă școli la sate. Clădirea lor era locul de întâlnire pentru Sabat, iar dascălul era conducătorul grupei.

Astăzi, în Kenia, aproape 2 milioane de persoane se declară adventiste, chiar dacă puțin peste un sfert dintre ei sunt membri botezați. Biserica crește într-o manieră impresionantă, în ciuda problemelor generale ale Africii: bolile și sărăcia. O altă mare problemă este lipsa de pastori pentru cele 9 000 de biserici și grupe organizate.

Instituțiile adventiste medicale și de educație, campaniile de evanghelizare prin satelit, transmise de aici, confirmă dorul și zelul acestor credincioși de a grăbi venirea Domnului Isus.

Adrian Neagu, pastor asistent, Conferința Oltenia

VINO ȘI TU!

„Timpul e scurt.

Lucrătorii pentru Hristos sunt necesari pretutindeni...”

SÎNZIANA CONSTANTIN

Semnele care arată că venirea lui Hristos este aproape se împlinesc cu repeziciune. Domnul invită tineretul nostru să lucreze ca evangheliști și colportori și să facă lucrare din casă în casă, în locurile în care nu s-a auzit încă adevărul... Aceia care vor merge în lucrare sub îndrumarea lui Dumnezeu vor fi binecuvântați în chip minunat.” (*Mărturii* vol. VIII, p. 230)

Domnul mi-a vorbit

Acesta a fost răspunsul pe care Domnul mi l-a dat la rugăciunile mele stăruitoare din august 2005, când doream din tot sufletul să știu dacă voia Domnului era să merg, și în anul școlar care avea să înceapă, la catedra de la care le predam copiilor limba engleză sau dacă avea un alt plan pentru mine. Câteva zile la rând, Domnul mi-a vorbit despre nevoia acută de lucrători activi, care să meargă cu Evanghelia la sufletele care pier fără Mântuitor.

Bucuroasă că am primit în sfârșit răspuns, am și început să lucrez ca voluntar în lucrarea misionară cu literatură. Mai întâi, am fost câteva zile la stand la Sinaia, unde m-am deprins să verific tensiunea arterială, procentul de grăsime din organism, să dau câteva sfaturi de sănătate și să îndrept timid atenția oamenilor spre cărți. Apoi, au urmat trei săptămâni de lucru în echipă la Păulești, jud. Prahova, făcându-mi ucenicia într-o altă metodă de lucru, de care m-am îndrăgostit repede – lucrarea din casă în casă.

A urmat o provocare mai mare – orașul Călărași, în care aveam să folosim cu preponderență metoda seminariilor de sănătate. Echipa era formată din 14 tineri, dintre care 4 aveau experiență, iar noi ceilalți trebuia să prindem din mers, să dobândim rapid curajul și priceperea de a programa și susține un seminar.

Dumnezeu ne-a ajutat pe rând să „coborâm din barcă”. Începutul a fost timid, stângaci uneori, dar încurajările colegilor cu vechime și chiar ale celor care ne ascultau ne-au ajutat să creștem repede.

La porțile instituțiilor

Sfatul inspirat ne spune că „pentru a aborda toate clasele, trebuie să venim în întâmpinarea lor, acolo unde se află (lucrează). Rareori se va întâmpla ca ele să ne caute pe noi”. (*Evanghelia prin literatură*, p. 36)

Curând, am ajuns să batem la ușile directorilor de școli, ale băncilor comerciale, bibliotecilor, muzeelor, la ușile tribunalelor și ale judecătoriilor, parchetului, poliției și primăriei orașului.

Îngerii cerului, colaboratorii noștri direcți, își făceau întotdeauna datoria și își deschideau inimile înainte ca noi să deschidem ușile. Când prezentam programul național de îmbunătățire a sănătății din partea Asociației pentru Sănătate, Educație și Familie, în colaborare cu Institutul de Sănătate Publică București, de cele mai multe ori eram întâmpinați cu zâmbet, interes și deschidere. Alteori, era nevoie de mai multă rugăciune și de perseverență, pentru ca zidul de indiferență și răceală, ridicat de interlocutor, să fie dărâmat și biruința să fie cu atât mai apreciată, cu cât lupta fusese mai strânsă.

Așa s-a întâmplat, de pildă, la Biblioteca Județeană din Călărași, unde, inițial, domnul director era prea ocupat pentru a acorda timp și atenție echipei ASEF. Primul rezultat al rugăciunii tainice a fost acela că domnul director a acceptat să fie totuși adunați angajații bibliotecii pentru seminar. Mare a fost însă bucuria colportorilor când, la sfârșit, au văzut încântarea și aprecierea angajaților și atitudinea total schimbată a directorului care își cerea scuze că nu le-a acordat atenția cuvenită și care a comandat câte patru exemplare din fiecare titlu. De data aceasta, Dumnezeu depășise cu mult așteptările noastre, pentru că atunci când l-am întrebat dacă dorește tot atâtea exemplare din cărțile spirituale, dumnealui a răspuns fără nici o ezitare: „Sigur că da. În Călărași sunt oameni din toate profesiunile care trebuie să aibă ce citi. Când mai apar noutăți, să mă țineți la curent”.

Adaptabilitatea și flexibilitatea sunt două calități pe care a trebuit să ni le însușim repede. La primul contact cu conducerea unei instituții, trebuia să stabilim timpul și maniera de lucru cea mai potrivită cu specificul ei. La bănci, stabileam un seminar de 15-20 minute cu toți angajații, fie înaintea începerii programului, fie la sfârșit. La școli și licee, ne restrângeam la 10 minute, într-una dintre pauze, urmând ca într-o altă pauză să le facem cadrelor didactice testele medicale. Nu puține au fost liceele din diverse localități: Constanța, Rm. Vâlcea, Tg. Jiu, în care cadrele didactice au fost așa de încântate de programul nostru, încât ne-au chemat la orele de dirigenție.

La croitorii sau la ateliere de tâmplărie, stabileam seminarul pentru pauza de masă, apoi, pe rând, angajații veneau la teste și își alegeau cărțile dorite.

În tribunale și judecătorii, nu se puteau aduna cu toții la o anumită oră, așa că mergeam în două-trei birouri mai mari, unde făceam prezentarea pentru toți cei interesați. Seminarul îi ajută pe oameni să conștientizeze obiceiurile greșite din stilul de viață, testele nu fac decât să constate dacă ei se încadrează în valorile normale, dar soluțiile practice, concrete, pentru schimbare se află în materialele Editurii „Viață și Sănătate”.

Prezentarea de carte reprezintă un punct important în programul nostru. „Verba volant, scripta manent”. Mulți sunt impresionați pe moment, sunt hotărâți să facă schimbări, dar, dacă nu este hrănită, dorința aceasta de îmbunătățire a stilului de viață dispare sau rămâne doar un vis frumos, nerealizabil. Dacă intră în posesia cărții care-l motivează, omul are mult mai multe șanse să reușească. O tânără din Tg. Jiu, al cărei tată bolnav cumpărase o carte de-a noastră, ne-a mărturisit: „Tata n-a mai avut nevoie de intervenție chirurgicală. A citit cartea și a făcut schimbări serioase în stilul de viață. Vă dați seama? Voi, programul vostru, i-ați salvat viața tatălui meu!”

„Duceți cărți oamenilor de afaceri, celor care sunt învățători ai Evangheliei, dar care nu cunosc adevărurile speciale pentru acest timp. Solia trebuie dată 'la drumuri' – oamenilor care iau parte activă în lucrarea lumii, învățătorilor și conducătorilor poporului”. (*Idem*, p. 36)

„Iată-ne, trimite-ne!” am răspuns și la această provocare, așa că ne-am hotărât să-i căutăm duminică acolo unde ei se închină: în biserici baptiste, pentecostale, creștine după evanghelie, iar la Buzău am lucrat chiar într-o biserică romano-catolică. În astfel de ocazii, mergem în mod special cu mesajul sănătății, brațul drept al soliei. Am văzut că, acordând atenție acestei ramuri a lucrării, a fost îndepărtată prejudecata din mintea multor oameni care i-a împiedicat să primească până acum adevărul special pentru acest timp.

Mergând prin credință

Au fost câteva locuri în care Dumnezeu ne-a făcut surprize neașteptate. Eram în Râmnicu-Vâlcea, o localitate înconjurată de mănăstiri, un bastion al ortodoxiei, în care nu știam ce succes vor avea cărțile spirituale. Însă Domnul ne-a dovedit încă o dată că,

dacă pășim prin credință, toate lucrurile sunt cu putință. La Romtelecom, am fost luați cu asalt la încheierea seminarului. Unul după altul, oamenii veneau să ceară ultimele două cărți prezentate: *Viața lui Iisus* și *Tragedia veacurilor*. Ba chiar o doamnă ne-a întrebat îngrijorată dacă avem suficiente cărți, căci dorea două exemplare din *Tragedia veacurilor*.

Unul dintre principalii factori de risc în bolile cardiovasculare este stresul. Oamenii caută în direcții greșite soluții pentru a-l controla. De aceea, le spunem că, potrivit studiilor științifice, cei care au credință în Dumnezeu și fac din El ancora sufletului lor fac față mai ușor valurilor frecvente de stres. În acest context, cărțile spirituale sunt prezentate cu toată convingerea ca un mijloc prin care oamenii pot să se apropie cu încredere de Dumnezeu și să găsească răspunsuri autentice la întrebările existențiale. Am constatat în multe locuri că, după prezentarea seminarului de sănătate, oamenii își manifestau mai mult interesul pentru latura spirituală, prețuind în mod special cărțile de acest gen. De exemplu, într-o singură zi de lucru, în campania de la Vâlcea s-au dat 30 de exemplare din cartea *Tragedia veacurilor*, răspândind mesajul urgent și actual pentru acest timp.

Mare este Dumnezeu! El întotdeauna Se ține de cuvânt. Mi-a promis că, dacă voi merge în lucrare sub îndrumarea Lui, voi fi binecuvântată în chip minunat. Cuvintele sunt sărace și lipsite de strălucire spre a exprima prea plinul inimii mele. Domnul este vrednic de iubit!!!

„Fratele meu, sora mea, nu uita că într-o zi vei sta înaintea Domnului întregului pământ, ca să dai socoteală pentru faptele pe care le-ai făcut... Atunci, lucrarea ta va apărea așa cum este în realitate. Via este mare, iar Domnul cheamă lucrători. Nu îngădui nici unui lucru să te rețină de la a face lucrarea de salvare de suflete. Colportajul constituie una dintre căile cele mai cu succes de a salva suflete. Nu vrei să încerci?” (*Idem*, p. 34)

Sinziana Constantin,
colportoare,
Conferința Muntenia

UN DUMNEZEU CARE VORBEȘTE

„Dumnezeu vorbește însă când într-un fel, când într-altul...” (Iov 33,14)

În fața mea, pe birou, este așezat un mic tablou care înfățișează un peisaj superb: soarele – la orizont – își trimite ultimele raze, printre crengile copacilor, peste luciul de apă al unui lac. Dar cel mai mult îmi place textul înscris pe această imagine: „Cred în soare chiar când nu strălucește, în dragoste chiar când sunt singur și în Dumnezeu chiar când nu-mi vorbește.”

Fără îndoială, Dumnezeu ne-a dat motive nenumărate, ca să putem crede în El, chiar când s-ar părea că tace (deși El vorbește lumii prin natură, prin Cuvânt și prin Isus). Însă, atunci când Își ia timp, Se apleacă asupra ta – bulgăre de țărână – și îți vorbește personal; dați-mi voie să vă spun că acest lucru mi se pare cu totul special și minunat!

În activitatea de colportaj, pe care o desfășor – prin harul lui Dumnezeu – de peste 11 ani, au fost multe experiențe minunate și diverse. Au fost ocazii când Dumnezeu mi-a dat o așa izbândă, încât îmi venea să strig plin de emoție: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos! De ce faci așa lucruri mari pentru mine?”

Dar vreau să vă spun că, pentru mine, cele mai importante experiențe sunt cele prin care Dumnezeu intervine pentru a răspunde temerilor, problemelor noastre, sau prin care confirmă interesul Său major pentru această lucrare. Voi prezenta în continuare două experiențe de felul acesta, în care sunt implicați uneori oameni care nici măcar nu-și dau seama că Dumnezeu transmite un mesaj prin ei.

Campanie de război

Când am participat pentru prima dată la o campanie de colportaj de mare anvergură, organizată pe litoral, fr. Mihai Goran ne-a spus în cadrul întâlnirii de deschidere: „Suntem în campanie de război! Vrajmașul nu va sta nepăsător... Atenție mare și multă rugăciune...”

Acest lucru urma să se confirme din plin, chiar din prima zi de lucru. Patronul care administra sectorul de plajă, unde voiam să amplasăm standul, ne-a spus că nu avem ce căuta acolo. Am pus standul cu cărți lângă o alee spre plajă, dar în scurt timp a apărut un inspector foarte nervos, a oprit mașina în dreptul nostru și a început să țipe la noi să plecăm de urgență, dacă nu, vine și ne rupe toate cărțile. Ne-am dus pe plajă să lucrăm, *de la om la om*, dar o fată-jandarm (în uniformă) a apărut imediat, ne-a spus că nu avem voie să-i deranjăm pe turiști și ne-a dus la comandantul ei.

A venit pauza de prânz și plaja s-a golit de oameni. Ne-am dus și noi să facem baie și plajă. Fetele erau în apă, iar eu m-am întins la soare pe un cearșaf, în mijlocul plajei. Eram puțin descurajat din cauza piedicilor pe care Cel Rău încerca să le pună și, tocmai mă rugam în gândul meu: „Doamne, ce se întâmplă? De ce ne-ai adus aici? Oare vom putea să lucrăm sau vrajmașul va reuși să ne oprească?”, când au apărut doi jandarmi care se plimbau pe plajă și, fără să mă cunoască, s-au așezat pe niște șezlonguri în apropierea mea, discutând între ei despre diferite probleme.

Deodată, unul dintre ei îl întreabă

pe colegul lui: „Măi, dar ce este cu pocăiții aceștia, cu cărțile lor, care sunt peste tot?” Celălalt îi răspunde: „Pe aceștia nu poate să-i oprească nimeni; nimeni nu stă în calea lor!”

I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru răspuns și mi-am amintit de experiența lui Ghedeon, când Dumnezeu i-a zis: „Scoală-te și pogoară-te în tabără... Să ascuți ce vor zice, și după aceea ți se vor întări mâinile...” (Jud. 7,9,11).

Am pornit la muncă. Am lucrat pe alei și pe plaje, peste tot unde am dorit, fără nici o piedică. Dumnezeu ne-a dat o mare izbândă și a fost o campanie binecuvântată și plină de succes, prin harul Său. A Lui să fie slava!

Un înger păzea cortul

Cea de-a doua experiență despre care vreau să scriu, Dumnezeu mi-a dat-o în stațiunea Sovata.

Standul nostru ere amplasat în cel mai bun loc din oraș – pe terasa „Lacul Ursu”, iar cortul care era ancorat de grilajul terasei rămâne acolo zi și noapte, de primăvara până toamna. În vecinătatea cortului nostru se afla, până nu demult, un urs împăiat, alături de care mulți turiști își făceau poze. Chiar și eu am pozat cu acel urs în 1969, când am fost pentru prima dată în Sovata, și mai am acea poză și acum. De ce spun toate acestea?

Anul trecut, doamna care era proprietara ursului și făcea poze turiștilor, m-a întrebat: „Unde sunteți în fiecare sâmbătă? E o zi cu mulți turiști și s-ar vinde multe cărți...”. I-am vorbit despre Dumnezeu, despre credință, despre Sabat... Era impresionată și îi plăcea să conversăm pe această temă.

Într-o dimineață, a venit direct la mine, foarte speriată, și mi-a spus: „Domnule, am avut un vis îngrozitor astă-noapte. Sunt foarte speriată și inima îmi bate atât de tare, de parcă ar vrea să iasă afară din piept.

(urmare la pagina 23)

EXPERIENȚA TA, EXPERIENȚA BISERICII TALE

Care sunt experiențele pe care le-ați avut în ultimul timp cu Dumnezeu? Cum a lucrat Domnul în viața dumneavoastră și a bisericii din care faceți parte? Ne puteți spune una dintre ele?

Dacă aveți astfel de experiențe, vă invităm să le scrieți și să le trimiteți pe adresa: Curierul Adventist, str. Labirint nr.116, București; e-mail: curierul@adventist.ro

AȘTEPT CU MAI MULT DOR REVENIREA

Mă numesc Romelia Cîrnu și locuiesc în Rm. Vâlcea împreună cu soțul meu care este pastorul comunității din această localitate.

În luna mai anul curent, în orașul Rm. Vâlcea s-a desfășurat o campanie de sănătate, susținută de o echipă de colportori/educatori de sănătate, condusă de Mihai și Teodora Goran. S-au prezentat seminarii precum *Ai grijă de inima ta! și Gândește cutezător!*, în instituții și școli. S-au vândut multe cărți de sănătate și de educație, dar și cărți spirituale, adesea acestea fiind primele către care se întindeau mâinile celor însetați după Dumnezeu.

Înainte de acest eveniment îi apreciam pe colportori, dar nu credeam că pot face și eu acest lucru, considerând că nu pot convinge pe cineva să cumpere o carte. Deoarece mai prezentasem seminarii în școli și am calificare de asistentă medicală, am participat și eu cu echipa de colportori la campania susținută în Rm. Vâlcea. Dumnezeu a dăruit, treptat, toate prejudecățile și temerile mele și mi-a dat curajul să aleg să fac lucrarea aceasta. Împreună cu o altă soră din comunitatea Rm. Vâlcea, am pornit să ducem mai departe lucrarea de colportaj pe aceste meleaguri. Dumnezeu ne-a dat experiențe care ne-au încurajat și ne-au confirmat că El este cu noi în această lucrare.

☛ Aveam stand în magazinul Winmarkt – Cozia din Rm. Vâlcea. Oamenii se opreau să-și măsoare

tensiunea arterială, pulsul, procentul de grăsime și indicele de masă corporală. Unii cumpărau și cărți. Am fost întrebată de mai multe ori cine suntem, iar eu le răspundeam oficial: „ASEF” și le arătam banerul cu toate instituțiile implicate în proiect. Mă temeam să aflu că suntem adventiști, considerând că nu vor mai cumpăra cărți. Arunci a venit un domn distins, și s-a uitat cu atenție la cuprinsul fiecărei cărți. Ocupată cu măsurătorile, nu am putut să-i prezint fiecare carte, cum făceam de regulă. La sfârșit, m-a întrebat dacă suntem adventiști. I-am răspuns: „Suntem ASEF”, iar el a insistat: „Dar sunteți adventiști?” Am răspuns: „Da, ASEF este o asociație adventistă”. El a continuat: „Știu că sunteți, după cărțile lui Ellen White. Apreciez lucrarea dumneavoastră. Eu sunt ortodox și le reproșez alor mei că noi nu avem asemenea programe pentru societate. Vă felicit că lucrați în interesul comunității, fără să faceți prozelitism”. Apoi, am aflat că era medic cu o funcție de răspundere la Casa de Asigurări de Sănătate Vâlcea. Am fost bucurată că într-un mediu ultraortodox, adesea ostil cu privire la adventiști, cum este în Vâlcea, mai sunt destui oameni care privesc cu ochi buni lucrarea noastră.

☛ În perioada verii, am lucrat în stațiunile din împrejurimi. Într-o zi, aflându-mă în baza de tratament din stațiunea Căciulata, o asistentă angajată a bazei de tratament a venit la

stand și era interesată de cartea *Viața lui Isus*. O altă doamnă, prezentă la stand lângă dansa, îi spune: „Autoarea acestei cărți este sâmbetistă!” Asistentă îi răspunde: „Eu am întrebat un preot de la una din mănăstirile din apropiere, și el mi-a spus să caut eu singură să văd care e adevărul, așa că nu contează că autoarea e sâmbetistă!” Apoi a luat cartea și a plecat. Contrariată de răspunsul primit, doamna care obiectase despre autoarea sâmbetistă s-a dus și a chemat pe soțul ei, i-a arătat cărțile scrise de Ellen White, apoi au decis să cumpere *Tragedia veacurilor* și *Viața lui Isus*. Am lăudat pe Dumnezeu că a întors efectul vorbelor cu intenție răutăcioasă.

☛ În urma seminariilor ținute la BRD Rm. Vâlcea, o doamnă s-a arătat deosebit de interesată de cărțile religioase. După ce a cumpărat câteva, a început să scrie colegelor și cunoscuților citate din ele. Adesea, trimitea aceste citate prin e-mail. Într-o zi, a vorbit cu preotul despre descoperirea ei. Iar preotul, după ce a analizat cartea *Calea mântuirii* a spus că nu trebuie să o țină numai pentru ea, ci să o dea și altora. Așa că m-a chemat să-i mai duc opt cărți pentru cunoștințele ei.

Acum, aștept cu mai mult dor revenirea lui Isus pentru a vedea finalitatea acestor experiențe.

*Romelia Cîrnu, colportor,
Rm. Vâlcea*

(urmăre de la pagina 22)

Am visat că era o zi de sâmbătă, și în cortul dumneavoastră era o persoană strălucitoare, îmbrăcată în alb și de o statură impunătoare, înaltă cât cortul. Am crezut că v-au interzis să mai stați aici și l-am rugat să nu vă oprească, pentru că faceți un lucru foarte bun pentru oameni, și l-am întrebat unde sunteți. Atunci, acel domn mi-a răspuns: „Nu vă îngrijorați pentru domnul cu cărțile.

El este în loc bun acum. Pentru voi, toți ceilalți, îngrijorați-vă, pentru că nu veți mai sta mult pe aici!”

În primăvara acestui an, când am sosit în prima zi la Sovata, doamna aceea a venit la stand întristată și știți care au fost primele cuvinte pe care mi le-a spus plângând?

„Domnule, cei de la primărie mi-au confiscat ursul și nu-mi mai dau voie să stau aici și să fac poze...”

Dumnezeu vorbește „când într-un fel, când într-altul”.

Îți mulțumesc, Tată, că Tu ne vorbești atunci când avem cea mai mare nevoie!

*Iacob Cătinean, prim-colportor,
Transilvania de Sud*

Să mai ascultăm de proroci?

LUCIAN FLORICEL

Cumplete vremuri!
Dușmanii înverșunați
– moabiți, amoniți și
maoniți – erau chiar la
porțile Ierusalimului.

Nici un ajutor! Nici un prieten!

Și atunci, „în spaima sa, Iosafat și-a îndreptat fața să caute pe Domnul... și a zis... noi suntem fără putere înaintea acestei mari mulțimi, care înaintază împotriva noastră, și nu știm ce să facem, dar ochii noștri sunt îndreptați spre Tine!” (2 Cron. 20,3-12). Frumoașă rugăciune!

Tot poporul stătea în picioare și aștepta răspunsul. Cea mai chinuitoare întrebare nu era cu privire la răspunsul Domnului, ci cu privire la dispoziția poporului de a-l asculta și împlini. Doar se întâmplase de atâtea și atâtea ori, în istoria lor zbuciumată, să nu-l primească.

Și iată că răspunsul lui Dumnezeu vine atât de surprinzător. Omul ales este așa de necunoscut, că este nevoie să i se prezinte întreaga genealogie pentru a se ști despre cine este vorba.

Tocmai prin el? Nu se putea un altul? Iar mesajul este șocant. Chiar poate fi acesta mesajul lui Dumnezeu? „Nu veți lupta... mâine ieșiți-le înaintea, și Domnul va fi cu voi!” (2 Cron. 20,17)

În comparație cu alte momente surprinse de istoria biblică, poporul primește cu bucurie și recunoștință răspunsul lui Dumnezeu. „Nu contează prin cine – aceasta este solia lui Dumnezeu și vom asculta!”

Mai mult chiar, împăratul Iosafat face o mărturisire de credință, care este cheia biruinței de atunci și din toate veacurile: „Ascultați-mă, Iuda și locuitorii Ierusalimului! Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți! Încredeți-vă în prorocii Lui și veți izbuti!” (2 Cron. 20,20)

Atât de profundă a fost ascultarea poporului, încât nu numai că au ieșit înaintea dușmanilor, așa cum li se spusese, dar au făcut din momentul acesta de criză o zi de sărbătoare. Înaintea dușmanului înarmat și încruntat, ei au ieșit nu cu arme, ci cu cântăreți; îmbrăcați nu în armură, ci în hainele lor sfinte, pregătite pentru sărbătoare.

Uluitoare istorie! Care este secretul? Încredere în Dumnezeu și încredere în profeții Lui.

Istoria biblică a Vechiului și a Noului Testament este o continuă luptă între credință și necredință. Profeții au fost adesea omorâți, ridiculizați, chinuiți, alungați, batjocoriți, contestați, acuzați. Istoria de astăzi a Israelului este cea mai elocventă dovadă a respingerii mesajului profetic. Oare ce ar fi fost Israelul, dacă ar fi ascultat de profeții lui Dumnezeu, trimiși mereu și mereu cu soliile pline de iubire din partea Tatălui ceresc? Ce ar fi fost, dacă ar fi ascultat de sutele de profeții mesianice sau măcar de glasul lui Ioan Botezătorul, cu privire la venirea lui Mesia? Au preferat să-l omoare pe profet, decât să-l asculte solia. Ori de câte ori Israelul a respins mesajele profetice, totul s-a terminat într-o cruntă apostazie, în decădere morală și materială. Și n-au învățat niciodată nimic din aceasta.

Să urmărim, pe scurt, o altă istorie biblică. David, marele rege, poet și profet. O zi nefastă. Plimbându-se pe terasa palatului, o vede pe Bat-Seba și păcatul îi cuprinde inima și viața. Totul se rostogolește ca un tăvălug aducător de ruină și de moarte. Adulter urmat de minciună, minciună urmată de crimă și... parcă totul se liniștește. Urie a murit, nimeni nu mai știe nimic. Când totul părea trecut și uitat, dintr-o dată, în

fața lui David apare profetul cu o solie teribilă: „Tu ești omul acela”.

Era rege. Ar fi putut să stingă glasul profetului, dar oare aceasta ar fi rezolvat păcatul? David se prăbușește. Dumnezeu are dreptate. Ceea ce urmează este una dintre cele mai remarcabile pocăințe din istoria omenirii. David acceptă judecata lui Dumnezeu și își scrie psalmul pocăinței: „Ai milă de mine, Dumnezeule, în bunătatea Ta! După îndurarea Ta cea mare, șterge fărădelegile mele!” Nu a contat numele celui care a adus solia, ci solia a fost cheia ascultării.

Solomon spunea că nu este nimic nou sub soare și că, din păcate, ce a fost va mai fi. Nici istoria mai recentă a poporului lui Dumnezeu nu este scutită de aceste frământări! Sunt și astăzi oameni care, ca și pe vremuri, pun întrebarea: Va fi cineva pierdut, pentru că nu a crezut și nu a ascultat de Ellen White? Nu, dar va fi pierdut, pentru că nu a crezut și nu a ascultat de soliile trimise de Dumnezeu prin Ellen White. Vedeți, aici este diferența. „Încredeți-vă în Domnul, Dumnezeul vostru, și veți fi întăriți! Încredeți-vă în prorocii Lui și veți izbuti!” (2 Cron. 20,20)

Închei cu un gând venit din partea unui om din afara bisericii, dar un bun cunoscător al ei – Irmgard Simon: „Advenștii de ziua a șaptea încă trăiesc în spiritul lui Ellen White și numai în măsura în care vor păstra această moștenire, ei vor avea viitor.” (*Northern Light*, septembrie 1968, p. 7)

*Lucian Floricel,
secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Muntenia*

Valuegenesis

Sondaj european printre tinerii adventiști

Cel mai mare sondaj care s-a realizat vreodată printre tinerii adventiști din Europa este gata să înceapă. Gândește-te că lucrăm la el de doi ani și iată că am reușit. Valuegenesis Europa este pe cale să devină realitate. Ce înseamnă Valuegenesis? Dă-mi voie să-ți explic în câteva cuvinte.

Dacă deschizi pagina web www.valuegenesis.org, vei găsi motto-ul care explică obiectivul acestui proiect. Este un studiu făcut cu privire la tineretul adventist din Europa de astăzi, la relațiile tinerilor cu familia, cu biserica și cu privire la idealurile lor religioase și sociale.

Subiectele la care va trebui să răspunzi sunt numeroase, mergând de la stilul de viață la locul în societate, de la problemele administrative ale bisericii la obiectivele pe care și le propune, apoi subiectele legate de aspectele practice ale comportamentului creștin, pe care trebuie să-l adopte cei care sunt mai idealști în ce privește misiunea noastră, și multe altele. Pe scurt, o imagine aproape globală!

Motto-ul acestui sondaj insistă asupra faptului că „mouse-ul computerului tău poate aduce schimbări!” Este interesant să descoperi că folosirea în publicitate a imaginilor care leagă un șoricel adevărat de cel virtual sugerează ea însăși schimbarea.

Ideea ne-a fost dată de o tânără din Portugalia, Ana Giulia Grave, căreia i-am cerut să se ocupe de partea grafică. Trimiterea la mouse-ul computerului tău, ca instrument al schimbării, nu este întâmplătoare. De fapt, toată această

anchetă se va face „on line”, va pleca din computerul tău, de la tine. Este o adevărată inovație. Este ceva atât de cuprinzător – vor fi implicați peste 25.000 de tineri între 14 și 25 de ani, din mai mult de 25 de țări ale Europei. Ar fi fost greu de realizat cu chestionare tipărite în 18 limbi diferite. Incredibil! Manuela Casti, directoarea Centrului „José Figol” și directoarea proiectului, a avut această idee extraordinară de a realiza acest proiect „on line”. Deci, practic, tu vei primi o parolă de la pastorul tău sau de la conducătorul de tineret local. Când va veni rândul tău, vei avea la dispoziție o lună pentru a răspunde la întrebări. În cursul acestei luni, datorită parolei primite, vei putea deschide pagina de web www.valuegenesis.org (în acest moment este doar în stadiul de promoție) și vei avea tot timpul necesar pentru a răspunde la întrebări. Totuși rugămintea noastră este să răspunzi la toate întrebările o singură dată, într-o singură etapă, ca să ne ajuti să putem centraliza datele în mod sistematic. Contribuția ta va fi extrem de utilă și de valoroasă. După ce termini de completat chestionarul, care, așa cum îți dai seama, va fi foarte lung, parola va expira. De un lucru poți să fii sigur – anonimatul este garantat, nimeni nu va putea citi răspunsurile pe care le dai, în afară de cei care le prelucrează. Compania științifică de informatică, cea care a formulat chestionarul, se va ocupa de prelucrarea datelor și ne va da un raport statistic definitiv. În acel moment, vom avea o imagine „fotografică” a tineretului

adventist din Europa și a părerilor pe care le au tinerii despre biserica noastră.

Poate că unii dintre voi se vor întreba ce avantaj personal au din participarea la acest proiect. În plan calitativ, atât individual, cât și pentru biserică, avantajele sunt enorme: nu vom rămâne numai la nivelul unor cifre, puse în evidență de ansamblul de statistici realizate prin acest sondaj. Pentru noi, tinerii, nu sunt niște statistici. Sunt oameni care își fac auzit glasul, care vorbesc și care nu sunt deloc invizibili. Poate că în răspunsurile tale vom găsi și o explicație cu privire la motivele pentru care unii tineri se pierd. O intervenție direcționată pe schimbările potrivite ar trebui să ne ajute să facem și mai mult din biserica noastră un sprijin pentru acela care dorește să găsească rostul vieții. Ce anume vom face după ce vom strânge aceste date și după ce le vom analiza constituie deja un subiect de studiu. Putem primi și sugestiile voastre pentru viitoare planuri.

Lumea noastră se apropie de sfârșit. Revenirea Domnului Isus este aproape. Este vremea să întărim potențialul bisericii și să ducem la bun sfârșit misiunea care ne-a fost încredințată în mod direct de Domnul Isus. Fiecare tânăr din biserică are o misiune precisă. Iată de ce credem în acest proiect. Sperăm să crezi și tu!

Corrado Cozzi – director, Departamentul Tineret, Diviziunea Euro-Africa
Paul Tompkins – director, Departamentul Tineret, Diviziunea Transeuropeană

Din partea Uniunii Române

România este programată să participe la acest sondaj în luna ianuarie. Dacă ești cuprins în grupa de vârstă 14-25 de ani, vei primi din partea pastorului o parolă și vei putea completa sondajul *on line* la tine acasă, la prieteni sau într-un centru care oferă acces la Internet. Dacă locuiești în zone unde accesul este dificil, îți propunem să te asociezi cu tinerii din biserică pentru a închiria un centru care oferă acces la Internet, pentru perioada de timp pe care o socotești necesară. Uniunea și Conferințele sunt gata să sprijine financiar un astfel de demers. În perioada următoare, vom folosi diverse canale de comunicație pentru a vă transmite atât parolele, cât și alte informații utile. Vom publica statisticile finale de îndată ce vor fi disponibile, atât cele referitoare la România, cât și cele generale europene, dar și posibile analize comparative. Vă mulțumim pentru colaborare!

Vino și vezi...

TEODORA GORAN

A fost cu adevărat o binecuvântare, o bucurie deosebită pentru fiecare participant: Tabăra de Sănătate și Familie de pe Valea Drăganului, desfășurată între 13 - 20 august 2006.

Este al cincilea an de când Centrul Misionar de Educație pentru Sănătate de la Herghelia, împreună cu Asociația Sănătate și Temperanță și ASEF, organizează astfel de tabere în perioada de vară. Anul acesta, frumosul campus al Fundației Penticostale „Emanuel” din județul Cluj ne-a oferit un loc cu totul special. Încă de la intrare, aleea străjuită de brazi te anunță că ai sosit într-un sanctuar liniștit al naturii. Vile pitorești, ascunse printre pomi, hotelul elegant, bucătăria și sala de mese rustică, precum și corturi mari, toate așezate într-un peisaj încântător, împreună cu personalul amabil, te invită să petreci acolo zile de neuitat.

Au sosit în tabără 85 de persoane din diverse zone ale țării: bunici, părinți, tineri și copii – familia completă. Ne-am dorit să fie astfel. După ce fiecare și-a găsit locul de găzduire, am fost nerăbdători să ne cunoaștem la deschiderea festivă a taberei. Am constatat că majoritatea persoanelor au venit pentru prima dată în tabăra de sănătate, dar 50% dintre ei au frecventat Cluburile de Sănătate din București. Cineva ne-a mărturisit: „La cluburi mi-am schimbat felul de a vedea viața, și acum am venit să experimentez practic un stil de viață sănătos...”. Toți cei prezenți și-au exprimat bucuria de a petrece o săptămână în acest loc pentru a se odihni și în același timp a învăța multe lucruri noi.

Fiecare zi începea la ora 7:00 dimineața când, pe holurile hotelului, echipa de tineri de la Herghelia cânta de zor: „Zâmbește/roagă-te/laudă-L dimineața... la prânz... pe-nserate... orișicând”. Și într-adevăr, fețe zâmbitoare apăreau prin ușile întredeschise, mulțumindu-ne pentru deșteptarea inedită. Unii se trezeau chiar mai devreme, pentru a beneficia de analize medicale la cabinetul amenajat în tabără. Programul de înviorare în stil african (condus de un tânăr din Africa) a fost apreciat de toată lumea cu zâmbete de tip „banana”. Marele dejun era servit cu pofta creată de exercițiul fizic și aerul curat. Apoi, seminariile erau urmărite cu deosebit interes: mai întâi, un scurt gând al zilei ce îndrepta atenția tuturor spre Creator, urmat de seminarul ce prezenta metodele eficiente pentru a ține sub control stresul, prezentat de dr. Daniela Robu și, în final, seminarul pe tema biruinței asupra depresiei, susținut de dr. Dan Nicolae. La ora 11:00, participanții se împărțeau repede pe activități ce se desfășurau în paralel: consiliere medicală, spirituală și pe teme de familie, masaj de relaxare și gimnastică. După toate acestea, prânzul vegetarian, frumos aranjat, era așteptat cu bucurie și savurat pe măsură. Pentru plimbarea de după-amiază, ne-am împărțit pe grupe de vârstă, fiecare grupă fiind condusă de un mentor. Discuțiile purtate au fost interesante și atractive, contribuind la cunoașterea rapidă a membrilor grupei și împărtășirea experiențelor lor. S-a ales și un nume caracteristic grupei, astfel că am avut de-a face cu vulturi, vrăbiuțe vesele, broaște țestoase și flori de colț...

Am putut merge la plimbare zi de zi, pentru că Domnul ne-a binecuvântat cu un timp extraordinar de frumos, contrar prognozelor meteo și ploilor din săptămâna precedentă. Înainte de masa de seară, gospodinele și nu numai ele, erau ochi și urechi la clasa de gătit, principiile nutriționale fiind prezentate cu drag de sora Valentina Dan de la CSMP Herghelia, iar rețetele practice – de către bucătăreasa taberei, Blessie Cruz din Portugalia. Întâlnirile de seară au împletit activitățile recreative, cu programul copiilor și seminarii de familie, susținute cu mult entuziasm de Godfrey, evanghelistul african. Focul de

tabără nu a lipsit desigur, și la mijlocul săptămânii am vizitat, cu mic și mare, Barajul Floroiu, o zonă ce încântă privirea și liniștește sufletul prin frumusețea peisajelor.

Copiii au avut parte de un program adaptat special vârstei lor. Au învățat despre minunile Creațiunii, au alcătuit planșe frumos colorate, pe care ni le-au prezentat la finalul taberei, au cântat, s-au jucat și ne-au înveselit pe toți cu inocența și voioșia lor.

Zilele au trecut repede și inimile s-au încălzit și s-au deschis asemenea florilor către soare, astfel că în Sabat au fost pregătite să înțeleagă la ce piatră kilometrică ne aflăm în istoria acestui pământ, conform profeției din Daniel 2. De asemenea, am înțeles planul minunat de salvare, alcătuit de Dumnezeu pentru omul păcătos. Ne-am simțit ca într-o familie binecuvântată și am fost cu toții de acord să ne îndreptăm spre țința măreață pe care Isus o pune înaintea noastră: să facem parte în curând din marea familie a celor mântuiți. A fost exprimată această dorință prin cântec, poezie și mesaje pline de putere.

În seara de final, atmosfera a fost emoționantă. Bucuria se revărsa din fiecare inimă în cuvinte de mulțumire, de recunoștință față de Dumnezeu, Cel care ne-a dăruit această săptămână binecuvântată și față de toți cei care au contribuit la organizarea și buna desfășurare a programului. Pe de altă parte, era regretul despărțirii. Ne-am dat întâlnire în același loc și în anul următor, iar administratorul campusului, fr. Ștefan Sănă, ne-a asigurat că s-a simțit foarte bine în atmosfera acestei tabere, „între oameni înțelepți”, și că ne așteaptă cu bucurie oricând.

Fiecare grupă a pregătit un mic program, cu cântece și versete biblice, și o adevărată împlinire sufletească se putea citi pe fețele tuturor. Câteva mărturisiri ne-au atras atenția în mod special.

Un tânăr de 19 ani din zonă, orfan, a crescut în condiții deosebit de dificile, obișnuit cu munca pentru câștigarea existenței și totuși inteligent, bun cunoscător al zonei de pe Valea Drăganului. Ni s-a alăturat la programele de seară, după ce l-am întâlnit în prima zi la plimbare. La sfârșit, ne-a spus: „Vă mulțumesc pentru tot ce ați făcut pentru mine; îmi pare atât de bine că v-am cunoscut; am simțit că fac și eu parte dintr-o familie, timp de o săptămână...”

O doamnă din București ne-a spus: „Nu l-am cunoscut pe Dumnezeu prea mult, până când El mi-a dat cadou o boală. De atunci mă bucur să descopăr, zi de zi, frumusețea și grija Lui pentru mine. Acum mă rog pentru Duhul Sfânt. Am înțeles că aceasta este o prioritate...”

O altă doamnă din București, la 71 de ani, restaurator de opere de artă și-a exprimat cu emoție bucuria (participantă la cluburile de sănătate): „Sunt foarte încântată de frumusețea acestui loc și de primirea deosebită ce ni s-a făcut. Consider că tot ce s-a întâmplat aici reprezintă un model de societate normală, de viață normală, în care toți, cunoscuți și cei mai mulți necunoscuți, zămbim, ne salutăm și stăm de vorbă unii cu alții... Ne-am îmbogățit cunoștințele despre sănătate, dar ceea ce am primit pe plan spiritual e cu totul special. Despre Dumnezeu s-a vorbit cu atâta naturalețe, cu atâta sinceritate. Mi s-a părut foarte normal. M-am bucurat de reacția noastră, a tuturor. S-a simțit, ne-ați prins, ne-ați cucerit... Să vedem

ce schimbare s-a petrecut – sper pentru fiecare dintre noi. Am trăit ceva ce nu am mai trăit până acum și... doar amintirile ne vor susține, pentru că nu vom mai avea ocazia să trăim într-o societate normală până la tabăra următoare. Am primit noi informații despre Dumnezeu, am primit răspunsuri, explicații de care aveam nevoie și deja am luat niște hotărâri să fac pași înainte în viața mea. Vă mulțumesc tuturor celor care ne-ați oferit această săptămână de viață normală. Dumnezeu să vă binecuvânteze!”

Acestea sunt doar câteva dintre cuvintele care ne-au ajutat să înțelegem că ceea ce Mântuitorul spune este atât de adevărat: lucrarea misionară medicală este brațul drept al Evangheliei. Dacă urmărim exemplul Său, inimile oamenilor se vor deschide mult mai repede decât credem noi.

„Isus străbătea toate cetățile și satele, învățând pe norod în sinagogi, propovăduind Evanghelia Împărăției și vindecând orice fel de boală și orice fel de neputință care era în norod” (Mat. 9,35).

Prietene, ai vrea să ai parte de această bucurie, invitând o persoană sau o familie să participe la clubul de sănătate din orașul tău? Ai vrea să te rogi pentru acea persoană, să slujești nevoilor ei cu toată dragostea pe care o primești de la El, și anul următor să veniți împreună în tabăra de sănătate? Ar fi cea mai frumoasă surpriză de care ne vom bucura nu doar noi, ci întregul Univers. Te așteptăm cu drag!

Teodora Goran
director, Departamentul
Sănătate și Temperanță,
Uniunea Română

PENTRU SĂNĂTATEA TA

Băuturile dulci amenință copiii

Copiii care consumă des băuturi îndulcite sunt supuși unui risc mai mare de obezitate. Cercetătorii de la Harvard University au urmărit dieta unui grup de peste cinci sute de copii, pe o durată de nouăsprezece luni. Au descoperit că, pentru fiecare sticlă sau pahar în plus de băutură îndulcită, consumată zilnic, șansele de a face obezitate au crescut de 1,6 ori. Băuturile răcoritoare sunt o sursă de zahăr suplimentar în dieta copiilor. (*The Lancet*)

Părerea celorlalți contează

Ceea ce gândesc alții despre tine îți afectează sănătatea și tonusul psihic. După ce au făcut studii pe o sută cincizeci de studenți și pe colegii lor de cămin, cercetătorii au descoperit că aceia care nu erau agreați de colegii de cameră prezentau un nivel mai ridicat de depresie și mânie, o imagine de sine mai slabă și o stare fizică mai precară decât studenții care aveau relații bune de colegialitate.

Aceste efecte au crescut în numai trei săptămâni. Însă un nivel optim de suport social se dovedește un amortizor valoros împotriva problemelor de sănătate fizică și mentală. (Ohio State University)

Credința unui om

„Dumnezeu mi te-a scos în cale, 'nea Moise. Nu cred că dumneata și frații de la biserică nu mă veți ajuta”. Așa a început o experiență ce avea să pună serios la încercare tăria credinței membrilor comunității Cherlești, județul Olt. Domnul Constantin Stoica, un om nu cu bani, voia să-i facă un adăpost vecinului său, Gheorghe M. Gheorghe, un om amărât, cu 3 copii cu vârste de 4, 7 și 10 ani, cel mic având probleme serioase de sănătate, un om parcă de dincolo de marginea societății. Domnul Stoica fusese la primărie, dar a fost refuzat. Un om ca Gheorghe se putea afla ultimul pe o listă a celor ce ar fi meritat ajutorul, și asta nu doar în satul unde locuia, Moșteni, ci în toată zona. De fapt, așa zicea și domnul Stoica: „Ce, noi am merita ca Dumnezeu să Se îngrijească de noi?” Așa că fratele Ilie Moise, prezbiterul bisericii din Cherlești a pus acest proiect în fața fraților. Domnul Stoica oferea materialele, căuta doar oameni pricepuți și doritori să-i facă lui Gheorghe un acoperiș. Acest proiect a trezit reacții interesante în rândul frățietății: „Nu avem timp...”, „Nu mai putem, căci suntem bătrâni...”, „Nu putem singuri...” au fost scuzele.

Ceea ce i-a mobilizat pe frați a fost provocarea: Cine și cum îi va spune domnului Stoica refuzul adventiștilor, în care el își pusese atâta speranță?

Așa că s-a început lucrul. Au ajutat și frații din comunitatea Curtișoara, județul Olt. S-a investit mult efort, bani și suflet. Astăzi, în satul Moșteni, toată lumea știe ce fel de oameni sunt adventiștii. Un lucru este deosebit în toată această experiență: credința unuia din afară pune la încercare credința celor dinăuntru! Acum, pentru că au înțeles lecția, frații s-au întrecut în a mobila noua casă a familiei Gheorghe.

(Marius Gavrila / AARC Oltenia)

Final special de vacanța la Sebeș

Sabatul din 9 septembrie 2006 a fost unul deosebit pentru biserica locală din Sebeș. Aflați în localitatea Sebeș, din data de 17 iulie a.c., pentru o vacanță de slujire în cadrul proiectului „O vacanță pentru Hristos”, organizatorii proiectului și mai mulți tineri voluntari au pregătit un program de rămas bun. La întâlnire au participat foarte mulți locuitori din localitate, care au dorit să își arate prin aceasta aprecierea pentru eforturile depuse și dovada prieteniei care s-au legat. Pe toată perioada, aproape 40 de voluntari din toată țara, liceeni sau membri ai Asociației AMICUS din Cluj-Napoca, au desfășurat activități foarte diverse în mai multe serii. Acestea au cuprins acțiuni sociale, asistență medicală primară la domiciliu, activități pentru copii, orașelul copiilor, sondaje de

opinie, cluburi de discuție pentru tineret, vizite misionare.

Impactul asupra orașului a fost deosebit, proiectul fiind o reușită. Media locală a avut reacții pozitive. Studentele Cristina Sălăjan și Oxana Oniga – liderii grupului – au fost invitate la postul de radio local și au fost solicitate să ofere informații pentru articole din presa locală. Acest proiect va deveni cu siguranță un model pentru multe alte vacanțe de acest gen. (Anca Beniamin / AARC Transilvania de Nord)

Vernisajul expoziției „BIBLIA”

În data de 16 septembrie 2006, la Cluj-Napoca, în biserica de limba maghiară, a avut loc un eveniment inedit: vernisajul expoziției BIBLIA. Această expoziție a fost găzduită întâi de comunitatea „Salem”, după care s-a mutat în comunitatea din centrul Clujului. În ziua festivă, totul a fost dedicat Autorului Cărții. La acest eveniment, au participat diferite personalități din media, cultură și, totodată, președintele filialei Societății Biblice din Cluj. Cu toții au apreciat în mod pozitiv această inițiativă a fratelui Florin Stoica și a Bisericii Adventiste din Cluj.

Vom reveni curând cu un articol mai detaliat.

(Mutnean R. Károly, redactor EVS)

Ș T I R I

Deschiderea oficială a cluburilor de sănătate din Constanța

Duminică, 24 septembrie 2006, a avut loc deschiderea oficială a cluburilor de sănătate din Constanța, organizată de ASEF (Asociația pentru Sănătate, Educație și Familie), în parteneriat cu Radio „Vocea Speranței” Constanța. Evenimentul festiv, la care au participat circa 60 de persoane, s-a desfășurat în Aula „Gavrila Rican” a Universității Maritime Constanța. Acest eveniment face parte dintr-o serie lungă de manifestări organizate la Constanța, în 2006, în cadrul campaniei „Se poate mai bine”. Aceasta a debutat cu proiectul „O lună pentru sănătatea ta”, în luna aprilie, și a continuat cu alte proiecte pe diverse teme, de la cultură, educație și muzică religioasă, la seminarii de creaționism și de profeție biblică.

După deschiderea festivă de duminică, vor începe să funcționeze patru cluburi de sănătate, cu întâlniri din două

în două săptămâni, la sediul ASEF din Constanța, str. Mircea cel Bătrân nr. 14. Cele patru cluburi pentru care s-au făcut deja înscrieri sunt cluburile de boli cardiovasculare, pulmonare, endocrine și clubul de bucătărie. Programul deschiderii oficiale l-a avut ca gazdă pe Erwin Kestner, coordonator ASEF Constanța. A urmat o prezentare generală a postului de Radio „Vocea Speranței”. Gabriel Kadar, coordonatorul ASEF, a încheiat această manifestare cu prezentarea cluburilor și înscrierea celor prezenți. Participanții au adresat cuvinte de apreciere pentru program, exprimându-și încrederea că ceea ce vor descoperi la cluburi va reprezenta un eveniment important pentru viața lor.

(Roland Paraschiv / AARC Muntenia)

Tabăra de la Brădățel

În perioada 20-27 august 2006, la Brădățel, în munții Retezat, s-a desfășurat tabăra interdepartamentală a Conferinței Banat, coordonată de Departamentul Asociația Pastorală.

Pastori care zidesc

Faptul ca păstori sunt percepți ca „ziditori” de suflete este o realitate probată, dar că ei pot zidi și case adevărate se pune ușor la îndoială. Și totuși, 23 de pastori din Conferința Oltenia ne-au convins că pot construi și ziduri. Însoțiți de personalul administrativ al Conferinței, duminică, 17 septembrie, au plecat spre localitatea Rast, hotărâți să construiască din temelii 4 case.

Este o inițiativă inedită, susținută de Conferința Oltenia în parteneriat cu ADRA Ro, dar și de primăria din localitate, care oferă materiale de construcție și loc de cazare pentru constructori. Lucrările sunt administrate de pastorul Iosif Diaconu, care are deja experiență, reprezentând centrul de comandă al echipelor TinServ de pe tot parcursul verii, și de pastorul Cornel Pridie, responsabil de calitatea lucrărilor.

Beneficiarii caselor sunt victime ale inundațiilor din primăvară, o persoană cu handicap, membră adventistă și alte trei familii care au autorizații de construcție a caselor în regie proprie.

Cei 16 pastori se vor întoarce la „oile” lor, revenind prin rotație cu echipe formate și din membri laici, până la finalizarea lucrărilor.

Felicităm corpul pastoral al Conferinței Oltenia pentru inițiativa și consecvența asumate. Oferim tot sprijinul necesar și așteptăm cu interes inaugurarea imobilelor. Mai mult decât atât, sperăm că misiunea în plan social a bisericii să câștige capital de imagine spre slava Dumnezeului pe care Îl slujim.

GHEORGHE MEREALBE MARICICA MEREALBE

Gheorghe Merealbe, născut la data de 11 februarie 1916, a fost o fire cercetătoare și dornică de cunoaștere, pasionat de studiul cărților din orice domeniu. Viața sa se schimbă în momentul în care găsește o Biblie și începe să o studieze. „Intram într-o altă fază a vieții”, mărturisește el în momentul în care se hotărăște să încheie legământul de botez, prin care devine membru al Bisericii Adventiste.

În anul 1942, se căsătorește cu tânăra Maricica Pahoncea, care avea să-i fie „un ajutor potrivit” în viață. Merge apoi la Școala Misionară pe care o absolvă în anul 1947, iar în următorul an li se naște o fetiță – Valentina – bucuria vieții. Ca pastor, va îndeplini și alte slujbe în lucrarea lui Dumnezeu: secretar, contabil-șef, apoi va lucra la inventar, în cadrul Conferinței Moldova. În anul 1981, iese la pensie, lucrând în continuare ca pastor pensionar acreditat oriunde este nevoie.

Adoarme în Domnul pe data de 21 martie 2006, cu nădejdea vie în făgăduința revederii cu familia mântuiților, în Împărăția lui Dumnezeu. Cuvântul de despărțire a fost rostit de fr. Emilian Niculescu, iar colegii pastori au mângâiat, prin prezența lor, familia îndoliată.

La scurt timp după decesul fratelui, cea care i-a fost o soție credincioasă și o mamă devotată pentru fițița lor, Maricica Merealbe îl urmează și dincolo de mormânt, adormind în Domnul pe data de 2 iulie 2006. Cuvântul vieții pentru familia îndoliată, prieteni și frați în Domnul a fost rostit de pastori Marius Munteanu, Ioan Bidiuc și Ionel Mardare. „Dar știți că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ”, este exprimarea credinței noastre în revederea cu cei dragi, pe Noul Pământ.

ALEXANDRU MICU

Se naște la data de 4.10.1920, în localitatea Dedulești, jud. Buzău, cunoscând adevărul lui Dumnezeu încă din copilărie. Are dorința de a studia la Școala Misionară, dar, datorită problemelor financiare, nu reușește acest lucru. Își vede însă această dorință împlinită prin primul său fiu, Paulin, care devine pastor.

A fost implicat mai mulți ani în lucrarea de colportaj și a slujit ca prezbiter în comunitatea natală. Era apropiat de tineri și de multe ori mergea împreună cu ei în lucrare misionară și în excursii în natură. După o intervenție chirurgicală, viața lui se scurge repede spre final. Dorea și credea că va fi în viață la revenirea Domnului Hristos, dar planul lui Dumnezeu a fost să-l cheme la odihnă. Încheie alergarea pe acest pământ la data de 20 iulie 2006. Ferice de morții care mor în Domnul!

Ș T I R I

Pe parcursul a șapte zile, copii, tineri, părinți și bunici, veniți din mai multe comunități ale Conferinței, s-au bucurat împreună de frumusețile minunate ale munților.

Timpul frumos, traseele montane, seminariile susținute de departamentele Conferinței au contribuit la crearea unei atmosfere plăcute și înălțătoare pentru toți participanții, care au înălțat zilnic laude și mulțumiri la adresa Mântuitorului nostru, care ne-a binecuvântat și ocrotit pe tot parcursul taberei.

Un număr însemnat de frați și de surori din comunitățile Țării Hațegului, împreună cu pastorii lor și cu alți vizitatori veniți din mai multe părți ale țării ni s-au alăturat și am făcut din acel Sabat o zi de neuitat. Un program bogat, cu multe experiențe, marcat de semnele revenirii lui Hristos și înfrumusețat cu imnuri de laudă a făcut ca dorul de Cer să crească în inimile celor prezenți. Timpul s-a scurs prea repede și dorința participanților a fost ca, anul viitor, dacă harul se mai prelungește, tabăra să ne adune din nou.

(Liviu Roman / AARC Banat)

Proiecte „Speranță pentru orașele mari”

Primele patru proiecte „Speranță pentru orașele mari” au fost aprobate de Comitetul pentru Misiune al Conferinței Generale, în data de 19 septembrie a.c. Comitetul a mai aprobat 79 de noi proiecte ale „Misiunii Globale” a căror finanțare se ridică la suma de 266.740 de dolari americani. Suma totală la care sunt estimate proiectele pentru Misiunea Globală în anul 2006 se ridică la 10 milioane de dolari americani.

Unul dintre proiecte se va desfășura în Abidjan, centrul comercial și administrativ al Coastei de Fildeș. Biserica locală din oraș și membrii acesteia planuiesc să înceapă efortul de vestire a Evangheliei în trei etape, în zona albă a orașului. Pe teritoriul Coastei de Fildeș trăiesc mai puțin de 10.000 de membri ai Bisericii Adventiste, dintr-un număr de aproape 17 milioane de locuitori. (ANN)

Cât de mare este Dumnezeu?

– Spune-mi o poveste, o rugă Raisa pe bunica, întorcându-se de lângă fereastra prin care privea la măcăleandrii de pe pajiștea primăvărată. Știi vreo poveste despre păsări?

Bunica se instalează în balansoarul comod, iar Raisa se înghesui alături.

– Mătușa Jeni obișnuia să-mi spună povești despre păsări, răspunse bunica. De fapt, dacă nu mi-ar fi povestit ea lucrurile acestea, mi-ar fi fost greu să le cred.

– Spune-mi povestea, chicoti Raisa.

– Ei, începu bunica, mătușa Jeni și unchiul Ionel locuiau într-o parcare de rulote, iar cel mai apropiat vecin, doamna Georgescu, stătea destul de aproape de ei. Celor două femei le plăcea să privească păsările și vorbeau adesea despre ce mai descoperiseră că făceau acestea prin curte.

Într-o zi, doamna Georgescu i-a telefonat încântată mătușii Jeni:

– Îți mai amintești de măcăleandrii despre care ți-am vorbit, cel care și-a făcut cuib în tufișul de lângă fereastra mea? Ei, a scos pui și, astăzi, unul dintre ei a căzut din cuib!

Doamna Georgescu știa că, dacă ar fi rămas acolo, l-ar fi putut înhăța o pisică,

dar nu credea că pasărea mamă l-ar fi primit înapoi, dacă l-ar fi așezat la loc, în cuib. A urmărit cum pasărea sarea pe lângă puiul care piuia, încurajându-l să o urmeze.

Deodată, a văzut o aripă galbenă fâlfâind spre pământ și ambii părinți au început să se agite pe lângă pui. Apoi, s-au așezat de o parte și de cealaltă a puiului, reușind să-și vâre fiecare câte o aripă sub pui. Au început să dea din aripi și au zburat în cuib, ducându-l și pe puișor.

– O, bunico, ce poveste frumoasă! spuse Raisa. Îmi plac poveștile cu păsări. Mai știi vreuna?

– Da, răspunse bunica. De fapt,

tocmai am citit una în ziarul de azi. Se pare că doi soți se plimbau pe marginea lacului dintr-un parc și au auzit o mare zarvă iscată de o rață. Considerând că exista un motiv întemeiat, s-au îndreptat spre locul de unde se auzea gălăgia. Astfel, când au ajuns la scurgerea de nivel a lacului, au observat trei puișori pufoși și galbeni. Trecuseră de margine și căzuseră la vreo câțiva metri în canal.

Bărbatul și-a folosit mobilul și a sunat la serviciul de protecție a animalelor. Curând, a sosit echipa de salvare. Unul dintre oameni a spus că, de treizeci de ani, rând pe rând, cad pui de rață peste marginea scurgerii de nivel. Și, indiferent de tipul grătarului folosit, unii pui tot găsesc o modalitate să treacă. Cei mai mulți reușesc să înoate și să apară teferi într-o altă parte din parc.

Salvatorii din povestirea aceasta au coborât o scară și, curând, au luat pui într-o plasă pentru a-i duce la mama lor. Toți au fost bucuroși, pentru că incidentul s-a încheiat cu bine.

Bunica și nepoata au rămas tăcute o vreme, apoi Raisa a spus:

– Mă gândesc la povestirea de la Școala de Sabat, despre faptul că Isus știe când cade o vrabie.

– Tu chiar crezi că valorezi cât un pui de rățușcă sau cât o vrabie? o tachină bunica.

– Bineînțeles, bunico, răspunse Raisa. Poate chiar o fărâmbă mai mult, chicoti ea, iar bunica râse cu poftă și o îmbrățișă cu foc.

Ora familiei

Invită-ți familia la altar. După ce citești povestirea, vorbești despre puterea lui Dumnezeu. El este atât de mare, încât a putut să trimită foc din cer pentru a mistui jertfa adusă de Ilie, însă are grijă și delicatețe față de păsărele.

- Vorbiți despre diferite moduri în care Dumnezeu poartă de grijă lumii animale.
- Vorbiți despre cum așază Dumnezeu gânduri de dragoste în mintea ta și a părinților tăi. Dați pe rând exemple.
- Ce cântare cunoașteți despre grija lui Dumnezeu? Intonați-o împreună!

Traducere: Oana Ghiga
Adventist Review, iunie 2005

Biserica din oglindă

TEODOR HUȚANU

Un exercițiu atât de banal, cum este privitul în oglindă, poate avea semnificații spirituale și profetice? Poate fi pus acest gest în legătură cu viața și sănătatea bisericii și chiar cu misiunea ei în acest timp al sfârșitului?

Oglinda reflectă ceea ce este în fața ei. Privesc în oglindă și mă văd pe mine însumi. Este atât de folositor ca, în timp ce mă „aranjez”, să mă întreb: „Cine sunt eu?” Într-una dintre cărțile cunoscutului autor Moris Venden, am întâlnit o formulare care mi-a plăcut în mod deosebit: „Pe cel mai mare dușman al meu, îl văd în fiecare dimineață în oglindă, când mă bărbieresc”. Involuntar, trebuie să repet strigătul de ajutor al apostolului Pavel: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7,24)

Profetului înlăcrimat al Vechiului Testament, Dumnezeu i-a pus întrebarea: „Ce vezi, Ieremie?” (Ier. 1,11). Aceeași întrebare ne-o pune Atoateștiitorul mie și ție, de fiecare dată când ne privim în oglindă. Ce răspundem? „Văd familia Ta, Doamne. Văd Mireasa Mielului. Văd o biserică fără pată, fără riduri, ci sfântă și fără prihană. Văd un popor curat ca luna, puternic și victorios, ca niște oștiri sub steagurile lor. Văd un uriaș...”

Continuarea este binecunoscută: „un uriaș... care doarme!” Doarme și se privește în oglindă! Fără să tresară! Explicația acestei situații stranie am găsit-o într-o temă, reluată chiar de „uriaș” în diverse variațiuni: „Biserica nu lucrează, biserica este lumească, biserica este apatică, biserica este neubitoare...”. Chiar dacă suntem constrânși să acceptăm că așa stau lucrurile, rugăciunea lui Elisei cheamă la o altă perspectivă: „Doamne, deschide-i ochii să vadă!” (2 Regi 6,17). Apoi, Dumnezeu lui Ilie rostește: „Dar voi lăsa în Israel șapte mii de bărbați, și anume pe toți cei ce nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal și a căror gură nu l-au sărutat” (1 Regi 19,18).

Biserica sunt eu. Biserica ești tu. Biserica este ca mine și ca tine. La fel de

evlavioasă, la fel de iubitoare, la fel de jertfitoare, la fel de iertătoare, la fel de studioasă, la fel de onestă, la fel de loială, la fel de gata pentru a Doua Venire. Aici este necazul de care ne lovim atunci când judecăm, criticăm sau acuzăm „biserica”. Așa ceva poate face doar cineva care s-a rupt de trupul Domnului sau a divorțat de familia celor născuți din nou. O oglindă bună ne arată cum suntem în realitate și ne dezvăluie diverse nereguli, de care altfel nu am fi conștienți. Oglinda ne solicită curajul și integritatea personală, domenii în care ezitarea nu este recomandabilă.

Evanghelizare prin... oglindă!

Este nefiresc să plănuim ocazii de recreere în fața oglinzii. Nu ar fi oare ciudat, ca înainte de începerea activităților zilei, să-ți inviți colegii, la ora șapte dimineață, la o întâlnire pentru pieptănare sau spălat pe dinți? Și totuși, indiferent de manierele și preferințele noastre, toate rolurile „jucate” de fiecare dintre noi sunt expuse privirilor unei audiențe cutremurător de extinse: „...fiindcă am ajuns o priveștiște pentru lume, îngeri și oameni” (1 Cor. 4,9).

Succesul misionar personal și colectiv, în timpul ultimei vestiri a Evangheliei veșnice, depinde de adevărata calitate a viețuirii noastre: „Cel mai puternic argument care ar putea fi adus vreodată în favoarea creștinismului este un creștin curtenitor și amabil” (Ellen White, *Slujitorii Evangheliei*, p. 122). Este deplin explicabil că aceeași pană inspirată insistă: „Fie ca viața și caracterul să constituie cel mai puternic argument în favoarea creștinismului, pentru că astfel toți vor fi constrânși să te cunoască și să vadă că ai fost cu Isus și ai învățat de la El” (*Slujirea Medicală*, p. 39).

Evanghelizare prin literatură sau prin radio este ceva normal, dar evanghelizarea „prin oglindă” merită atenție? Privind mai adânc, vom accepta că aceasta este unica metodă. Domnul Isus este unica esență a viețuirii creștine și a soliei salvării. În ultima strigare misionară, nu „argumentele” vor convinge, ci

„argumentul” – asemănarea mea și a ta cu Mântuitorul nostru. Acest ideal se cere scos din ceața sloganelor sau ticurilor verbale pioase și purtat zilnic, deopotrivă, ca veșmânt de sărbătoare și haină de lucru – și ziua, și noaptea.

Următoarele două intervenții ale iubitelui nostru frate Pavel clarifică și legalizează evanghelizarea „prin oglindă”. Fără a lăsa loc vreunui „unghi mort”, ni se arată că, mai ales ceea ce este în noi și care nu se vede în mod obișnuit, aceea că putere evlaviei și mărturie noastre. Această putere nu poate fi stăvilită de nimic omenesc – organizație sau conducători, regulamente sau comitete – de aceea eventualele mele neîmpliniri își au cauza primară în „via frumuseții mele” (Cânt. cânt. 1,6). Iată ce ne dezvăluie marele apostol: „Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului” (2 Cor. 3,18).

„Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn, căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut. Noaptea aproape a trecut, se apropie ziua. Să ne dezbrăcăm dar de faptele întunerului și să ne îmbrăcăm cu armele luminii. Să trăim frumos, ca în timpul zilei, nu în chefuri și în beții; nu în curvii și în fapte de rușine; nu în certuri și în pizmă; ci îmbrăcați-vă în Domnul Isus Hristos, și nu purtați grijă de firea pământească, pentru ca să-i treziți poftele” (Rom. 13,11-14).

După un „Amin!” din toată inima pentru acest Cuvânt al Domnului, telescopul profeției ne duce pe oglinda Mării de Cristal! În acea mulțime, care nu poate fi numărată, să ne revedem – prin harul cel veșnic – și tu, și eu!

Teodor Huțanu,
președintele
Uniunii Române

Curierul ADVENTIST

O revistă pentru toți așteptătorii revenirii Domnului Hristos

Abonându-te la **Curierul Adventist** vei găsi:

- ☛ soluții biblice la nevoile tale sufletești;
- ☛ știri și reportaje din viața bisericii;
- ☛ experiențe și interviuri;
- ☛ articole de teologie, educație și sănătate.

Curierul Adventist,
str. Labirint nr. 116;
e-mail: curierul@adventist.ro

Contactează acum responsabilul cu literatura din
comunitatea ta, pentru a te asigura de un abonament
la **Curierul Adventist** pentru anul 2007.